

VELIKONOČNÍ PEČEŤ

PHOENIX

10.4.1965

WILLIAM MARRION BRANHAM

Velikonoční pečeť

kázáno ve Phoenixu 10. dubna 1965

Je to skutečně výsada být dnes ráno zde ve Phoenixu o narozeninách vedoucího Obchodníků plného evangelia a vědět, že mi Pán poskytl malý podíl na tom, abych byl částí tohoto obecenství.

Rád bych pozdravil bratra Williamse a jeho ženu, bratra Stromeie a všechny ostatní zde na podiu, jakož i bratra Shore, Outlaw, kazatele i vás všechny milé lidi.

Víte, že jsem měl před týdnem narozeniny a jsem jen o málo starší, než vedoucí. Řekl, myslím, že je to pět let.

Nedávno se někdo ptal: „Kolik je ti let, bratře Branham?“

Odvětil jsem: „Šestadvacet. Prvních pětadvacet jsem škrtl. V nich jsem Mu tak dobře nesloužil.“

Dodal jsem: „Doufám, že to učiní i On.“ Něco jiného je přimět Ho k tomu. Přesto je to dobré, že zde můžeme být.

Nechtěli bychom si nárokovat mnoho vašeho času. Slyším-li tato nádherná svědectví, písně, atd., pak se vždy obávám, že bych mohl udělat něco, čím by to bylo ovlivněno. Něčím bych k tomu ale chtěl přispět, jestliže vůbec existuje něco, čím bych k tomu mohl přispět. Velmi jsem si toho vážil, když dnes ráno ten barevný bratr zpíval píseň „Jeho oko vidí vrabečka.“

Píseň, kterou zpívaly sestry tehdy, když jsem tu byl poprvé, se mi od té doby stala oporou. Mám ji na pásce, je to však již úplně opotřebované. Jmenuje se: „Rád bych si o tom s Ním promluvil.“ Prosil jsem bratra Dawson Riley, mého přítele, zda by on nebo někdo jiný mohl požádat ty dámy, v případě, že jsou dosud zde, aby to zazpívaly dnes ráno ještě jednou. Doufám, že se to Terryemu podařilo. Snad ano. Potom bych si to chtěl okopírovat, nebo tuto píseň mám rád. Mám žádost s Ním o tom hovořit. Myslím, že to bychom chtěli všichni. Proto jsme dnes ráno zde.

Mohu oznámit shromáždění, která jsou před námi v příštím týdnu? Příští týden v sobotu večer, v neděli a v neděli večer musím být o velikonočních bohoslužbách v mé kapli. Potom se vrátím do Kalifornie. Skutečně bychom se těšili, kdybychom se všichni, kdo bydlíte v Kalifornii v tom shromáždění mohli pozdravit. Mám za to, že Billy rozeslal nesprávné oznámení. Uvedl hotel Baltimore, kde to mělo být původně. Avšak nemohl ho dostat. Bude se to konat v hotelu Embassy. Lidé Plného evangelia vám to oznámí, pokud v tom kraji právě budete.

Potom se vrátíme zpět a odletíme se do Jižní Afriky. Ode dneška za měsíc odcestujeme. Očekávám veliký čas v Pánu v těch třech zemích a prosíme o vaše modlitby. Pravděpodobně se již neuvidíme, dokud se opět nevrátím, jestliže nás Pán nadále použije. Doufám, že vám budeme moci podat mocnou zprávu, až se vrátíme.

Posledně mi tam Pán dal největší shromáždění, jaké jsem kdy měl. Podle zprávy z „Blanket Natives“ při jedné oltářní výzvě přijalo Krista 30 000 najednou. Mysleli jsme, že snad mínili tělesné uzdravení, nebo bylo naráz uzdraveno asi 25 000 lidí. Příštího dne řekl Sydney Smith, starosta Durbanu: „Podívej se z okna, co se děje na ulici.“ Projížděla tam nákladní auta za sebou plně naložená berlemi a pod. Ta auta jela za domorodci, kteří předtím ty berle a pod. používali, nyní ale táhli ulicemi města a ve své domorodé řeči zpívali „Věř jen“. Řeknu vám, mé srdce bylo přemoženo. Vidí-li člověk něco takového, pak je to důkazem toho, že vaše práce není marná, nebo jste se namáhali.

Doufám, že to Bůh učiní ještě jednou. Ne proto, že tam jdeme, nýbrž proto, že vyhlížíme návrat Pána. Jak je to v písni, hledáme poslední ztracenou ovci. ON nepřijde dříve, dokud ta ovce nebude uvnitř. Ve stádu musí být všechny. ON dveře nezavře dříve, dokud nevejde poslední.

Bratři, kazatelé, jsem si spolu s vámi dnes ráno vědom toho, že se snažím najít poslední ovci. Ona může být dnes ráno ve Phoenixu. Nevím to, – avšak až vejde ta poslední, zavře Pastýř dveře.

Musím si psát, co chci říci. Co stárnu, je zatěžko, abych si to pamatoval. Proto si poznamenávám místa z Písma atd. Dříve jsem si mohl pamatovat asi padesát míst z Písma a probrat je po pořadě, ale od těch dnů jsem urazil mnoho těžkých mil.

Vyhlížíme příchod Pána. Pán vás všechny požehnej. Když sedíme a slyšíme svědectví lidí, pak si myslím: „Něco o tom řeknu, až tam budu stát.“ Je toho tolik co říci, že bychom mohli mluvit celý den. Velmi si vás všech vážím. Kéž by tato malá skupinka dále rostla. Nech každý sbor ve Phoenixu stále roste, dokud nepřijde Ježíš. To je má upřímná modlitba. Abychom se trochu uklidnili, povstaneme k modlitbě.

Bože všemohoucí, Otče našeho Pána Ježíše Krista, jenž jsi Jej vzkřísil z mrtvých, potom, co jsi daroval Pána a Zachránce v obě za nás, – jsme Ti však vděční za výsadu, že smíme dnes ráno s Tvým vykoupeným lidem stát ve Tvé přítomnosti a vyhlížet po Jeho slavném příchodu – aby nás vzal k Sobě, až přijde. Pane, je-li mezi námi hřích, tedy nás očisti Svým yzopem. Modlíme se nebeský Otče, abys uzdravil každou nemocnou

osobu v našem středu. Nech dostanou příležitost ti, kdo Tebe a velký křest Ducha svatého ještě neznají, o který nám tak vážně jde, když říkáme, že je to podle Písma nevyhnutnost pro tento poslední den. Modlíme se Bože, aby na nás všechny dnes padl a znovu nás vekřtil do Těla a pojal dovnitř i ty, kdo jsou dosud mimo, Otče.

Požehnej nás, když budeme číst Tvé Slovo a snažit se vyslovit pravdu Tvého Slova. Zavři má ústa pro nepravdu, otevři naše srdce a ústa pro pravdu, nebo se předáváme Tobě. Použij našich úst k mluvení, našich uší k slyšení, našich srdcí, aby přijímala, nebo o to prosíme ve jménu Ježíše, jenž to tak určil. Amen.

Rád bych přečetl tři místa ze Slova, z Bible. Můžete si je poznamenat, pokud si je budete chtít přečíst ještě jednou, abyste obdrželi ještě více pochopení. Těšilo by mne, kdybyste si poznamenali místa, která budu číst. Mat. 28, 1-10; Zjev. 1, 17-18 a Řím. 8, 11.

Blíží se velikonoce. Zatímco si zapisujete ta místa Písma, přemýšlím o tom, že nadcházející týden je historicky nejdůležitějším týdnem celého roku. Myslím, že to, co v příštím týdnu budeme slavit, je největší a nejmocnější událostí, jaká se kdy stala na zemi. Nevěřím, že ji něco předčí.

Řeknete: „Přece ukřižování.“ To bylo něco mocného, avšak mnoho lidí zemřelo, mnoho jich bylo ukřižováno, dokonce ve dnech našeho Pána. Avšak byl jen Jeden, který z mrtvých vstal. Tím to bylo zpečetěno.

Nyní bych chtěl číst. To, co přinesu v příštích čtyřiceti minutách, jak dá Pán, je předzvěst velikonočního poselství. Čteme z Mat. 28:

„Na skonání pak soboty, když již svítalo na první den toho téhodne, přišla Maria Magdaléna a druhá Maria, aby pohleděli na hrob. A aj, zemětřesení stalo se veliké. Nebo anděl Páně sestoupiv s nebe, a přistoupiv, odvalil kámen ode dveří a posadil se na něm. A byl obličej jeho jako blesk a roucho jeho bílé jako sníh. A pro strach jeho zděsili se strážní, a učinění jsou jako mrtví. I odpověděv anděl, řekl ženám: Nebojte se vy, nebo vím, že Ježíše ukřižovaného hledáte. Není ho tuto; nebo vstal jest, jakož předpověděl. Pojd'te, vizte místo, kdež ležel Pán. A rychle jdouce, povězte učedníkům jeho, že vstal z mrtvých. A aj, předchází vás do Galilee, tam jej uzzříte. Aj, pověděl jsem vám.

I vyšedše rychle z hrobu s bázní velkou, běžely, aby učedníkům jeho zvěstovaly. Když pak šly zvěstovati učedníkům jeho, aj, Ježíš potkal se s nimi, řka: Zdrávy buďte; a ony přistoupivše, chopily se noh jeho, a klaněly se jemu. Tedy dí jim Ježíš: Nebojtež se. Jděte, zvěstujte bratřím mým, a jdou do Galilee a tam mne uzří.”

Zj. 1, 17-18:

„A jakž jsem jej uzřel, padl jsem k nohám jeho jako mrtvůj. I položil ruku svou pravou na mne, řka ke mně: Neboj se. Já jsem ten první i poslední. A živý, ježto jsem byl mrtvůj, a aj, živý jsem na věky věků. Amen. A mám klíče pekla i smrti.

Řím. 8, 11:

„Jestliže pak Duch toho, kterýž vzkřísil Ježíše z mrtvých, ve vás přebývá, tedy ten, kterýž vzkřísil Krista z mrtvých, obživí i smrtelná těla vaše, pro přebývajícího Ducha jeho ve vás.”

Důvěřuji, že Pán Ježíš připojí k přečtenému slovu Svě požehnání. Pokud se týká velikonoce, tedy to mám ve vlastním srdci vyryto jako největší událost roku. Proč to říkám ve vztahu k velikonoce? Když vstal z mrtvých, zpečetil tím Svoji mesiášskou hodnost a všechna místa Písma, která vypovídají, co On vykoná.

Velikonoční pečeť ...

Dnes ráno toho máme tak mnoho. Mluví se o koupi velikonoční pečeti.

Rád bych dnes ráno mluvil o velikonoční pečeti. Je to jiná pečeť, než ta, kterou kupujeme za peníze a lepíme na dopisy jako pečeť, abychom podpořili tuberkulózní nadaci – nebo jak je nazývána. Zde se jedná o jinou pečeť. Protože velikonoce jsou velkým dnem roku pro křesťany, kteří si činí nárok, že jsou dětmi Božími, chci se pokusit to vyložit, abychom poznali, jak na základě tohoto mocného činu, který pro nás Kristus vykonal, bychom měli být vděční.

Slovo Boží o Jeho ukřižování, Jeho utrpení, smrti, a rovněž o Jeho vzkříšení bylo vysloveno mnoho staletí před Jeho příchodem. O tom možná uslyšíme více v příštím týdnu od našich pastýřů v církvích a při bohoslužbách v radiu. Vážíme si toho, co konal Ježíš v oněch dnech. Všechna potvrzení Slova Božího a co vykonal, aby je naplnil – uzdravoval nemocné, křísil mrtvé, vyháněl ďáblы, kázal evangelium chudým – prostě naplnil každé slovo, které o Něm řekl Bůh, že bude činit až přijde – a i když trpěl za naše hříchy místo nás, byl smířením za naše hříchy na kříži. Nikdo jiný než On, by to nemohl učinit.

Avšak nad to vše, míním, to bylo všechno zpečetěno o velikonoce. I před Ním již existovali na zemi proroci, kteří prorokovali. Byli zde proroci, skrze něž byli nemocní uzdraveni, ano, dokonce mrtví vzkříšení a kteří konali táž znamení jako Ježíš, avšak velikonoce přinesly důkaz. Tím bylo Slovo Boží pro věřícího, jenž věřil pravdě, navždy zpečetěno. Všechna nejasnost, a každá pochybnost byly v onom požehnaném ránu rozbity.

Před tímto dnem byli lidé, dokonce ti skutečně nábožní, zavřeni ve vězení, jak by se to mohlo nazvat. I když viděli mohutná náboženská hnutí, která Duch svatý působil, a pod. tak se zdálo, že smrtí člověka je vše pryč. Avšak když tento Jeden přišel, řekl: „JÁ mám moc Svůj život položit a mám moc jej opět vzítí.“ Potom to, co řekl, dokázal.

Pro mne je to zpečetění. Jestliže je něco vysloveno a potom se to stane, tak je to tím potvrzeno.

Kolumbus věřil kupříkladu, že země je kulatá. Tvrdí se, že pozoroval lodi, které připlouvaly, a přitom mohl vidět stožár mnohem dříve, než loď. To bylo pro něho důkazem, že je země kulatá. Lidé tomu v jeho čase nevěřili, on však byl muž s rozhledem. Proto se připravil, aby dokázal, že souhlasí to, co viděl ve své představě. Boží záměr je dokázat, že Jeho Slovo je pravda. Existoval jen jeden člověk, který to mohl učinit, a to byl Ježíš. ON přišel a dokázal, že je to pravda. Tím to bylo zpečetěno. Všechny pečeti temna byly rozlomeny a všechny pověry z jiných náboženství rozbity. Vystoupili velcí muži a zvěštovali mocné a podivuhodné věci. Oni všichni se ale nacházejí v hrobě. Křesťanské náboženství je tím jediným, které může ukázat na prázdný hrob. To je pro mne důkazem, že On je Bohem mrtvých i živých. ON může probudit ty mrtvé opět k životu. Tato oživující moc, Jeho oživující Duch v průběhu let dokázal, že to je On, který může mrtvé opět probudit k životu.

Když podle svého zaslíbení o velikonocích přinesl důkaz Své mocné vítězící moci, dokázal tím, že mohl zvítězit nad smrtí, peklem a hrobem. „JÁ to jsem, který byl mrtev, a žiji na všechny věky. Já mám klíče smrti a pekla a zvítězil jsem nad hrobem.“ Jaký to výrok pro někoho! ON tento výrok učinil a nejen to, dokázal již, že měl to, nač si dělal nárok.

Myslím, že Bůh dá, aby přispěchal den, v němž my jako křesťané, kteří věří této Bibli, budeme moci dokázat, o čem mluvíme. V tom spočívá sůl země, jak to ta sestra předtím dosvědčila. Souhlasí to, že svět touží po této soli. Jestliže můžeme našim životem a Bibli dokázat, že toto Slovo je dnes dosud živé, pak nadešel den, po němž vyhlížíme.

Slovo Řím. 8, 11 říká: „Jestliže pak Duch toho, kterýž vzkřísil Ježíše z mrtvých ve vás přebývá, tedy ten, kterýž vzkřísil z mrtvých Krista, obživí i smrtelná těla vaše, pro přebývajícího Ducha ve vás.“

ON nejen dokázal, že byl Jehova – Vykupitel a měl moc nad smrtí, peklem a hrobem, ale dal i nám přístup k těmto Duchu, abychom mohli mít sami jistotu, že i my jsme byli oživeni Duchem. Nebo jestliže Duch, který

vzkřísil Ježíše z mrtvých přebývá v našich tělech, potom On naše smrtelná těla oživí.

Pojem „oživit“ znamená: po smrti být opět navrácen k životu. Po smrti to má být opět oživeno.

Svět byl po mnoho věků sevřen pochybnostmi, dokud nebylo toto dokázáno. Ale to nebyla jen řeč o tom, bylo to dokázáno. Mním, tak je to se vším, co má nějakou cenu.

Ježíš řekl: „Jděte a učte všechny národy a dokažte jim moc Boží, že jim ji ukážete. Tato znamení budou následovat těm, kdo uvěří.“ Těm, jimž to bylo zaslíbeno a kteří dosvědčí, že věří, dal jasné porozumění, že tato znamení budou následovat těm, kteří uvěří. To mělo být potvrzením jejich svědectví.

Můžeme říkat, že věříme, nemáme-li však znamení jako důkaz, o němž On řekl, že nás budou provázet, pak jen přiznáváme, že jsme věřící, ale nevlastníme to, co věřícím náleží.

Před několik dní jsem v Tucsonu poslouchal rozhlasové vysílání. Jeden kazatel zaujal stanovisko proti nám v tom, že řekl, že „letniční náboženství“ není nic jiného, než podvod. Je nejisté, a lidé by je neměli poslouchat. Mínil, že člověk by se měl odvrátit od každého, kdo mluví v jazycích, nebo tvrdí, že uzdravuje modlitbou nemocné, atd. a modlí se za tyto ubohé nemocné lidi, kteří jsou v bludu, s nimiž by nebylo něco v pořádku. Ó, jak bych si přál s tímto bratrem trochu mluvit. Řekl, že to bylo dáno jen apoštolům o letnicích a jinak nikomu. Já jsem však našel, že Pavel tyto dary v církvi uspořádal o třicet let později. (1. Kor. 12-14 kap). On vyložil dar mluvení jazyků, dar divůčinění, a všechny ty ostatní dary v církvi. Byly církvi darovány.

Ježíš řekl: „Jděte do celého světa, a kaďte evangelium celému stvoření!“ Jak daleko? Do celého světa. Komu? Všemu stvoření. Dosud je nepřijalo. Tato znamení budou následovat těm, kteří uvěří. Jak dlouho? Až do konce světa.

„Ve jménu mém budou vymítat ďábly, novými jazyky mluvit, budou brát hady do ruky, a jestliže by něco otráveného pili, neuškodí jim to; na nemocné budou ruce vzkládat, a oni budou uzdraveni.“ To byl Jeho poslední příkaz církvi. (Mar. 16).

Pavel, který o třicet let později uspořádal dary, řekl v Gal. 1,8: *„Kdyby vám i anděl z nebe kázal jiné evangelium než to, které jsme přijali a vám zvěštovali – prokletý buď!“*

Věřím, že letnice začaly, aby neměly konce. Věřím, že to platí všemu stvoření, pro všechny časy a všechna místa. Letnice měly trvat stále. Požehnání letnic mělo na lidech spočívat. Co je toto letniční požehnání? Je to potvrzení vzkříšení.

Žádný div, že evangelium samo v sobě znamená „dobrá zpráva“. Jaká dobrá zpráva? Že On vstal z mrtvých a řekl: „JÁ žiji, a i vy máte žít!“ Nás, kteří jsme kdysi byli mrtví v hříších a přestoupeních, oživil Bůh Duchem, který vzkřísil z mrtvých Ježíše Krista. Jsme s Ním nyní přesazeni do nebeských míst, máme s Ním obecenství a mluvíme s Ním.

Jaká je to radost, vyprávět to lidem, kteří věří, že je to pravda! Ptám se, co se děje dnes? Skutečně přivádějí lidi k Bohu? Nebo jen do nějaké církve – konfese? Musíme vést lidi ke Kristu, kde je tato oživující síla. Jistěže je dobré chodit do církve, avšak jdeme-li jen tak daleko, nestačí to. Je správné, chodíte-li do církve, avšak jděte odtud dále ke Kristu. Musíme přijmout tuto obživující sílu, očekáváme-li, že budeme mít účast na všeobecném vzkříšení, nebo to je to jediné, co nás vynese z mrtvých. Jestliže Duch, který vzkřísil Ježíše z mrtvých, přebývá ve vás, tedy obživí i vaše smrtelná těla. Jaké to zaslíbení.

Povšimněte si: Jádro vzkříšení jest – říci dále a ukázat, a dokázat, že Ježíš vstal z mrtvých. ON není mrtvý, nýbrž žije. ON žije zde. ON je v nás. „*Já budu s vámi, ano ve vás. Malou chvíli a svět Mně už neužrjí, avšak vy Mne uvidíte, nebo Já budu s vámi, ano, ve vás až do konce světa.*“

My křesané tvrdíme, že On žije, nebo jsme byli přivedeni Jeho Duchem ze smrti do života. Jestliže jsme nebyli oživeni, potom jsme dosud žádný život nepřijali.

Nyní se do tohoto tématu, jak Pán dá, ponoříme. Chtěl bych učit několik minut o tom, jak budeme moci být oživeni a ujištěni, že je to pravda. Toto je váš osobní život. Toto je můj život.

Jestliže není pravda to, co se chystám říci, pak jsem ten nejbláznivější člověk na světě. Pak jsem svůj život promarnil něčím, na čem nic není a vy rovněž. Je-li to ale pravda, potom Mu dlužím všechno, co jsem.

Dlužím té věci, kterou zastávám všechno, co bych kdy mohl být. Myslím, že nesmíme ztratit své nadšení.

Zatímco se blíží velikonoce, něco se ve mně děje, nebo vím, že ta záležitost byla v tomto dni (vzkříšení) v očích Božích navždy zpečetěna. Poznáváme, že tentýž Duch, který Jej probudil z hrobu, přebývá v nás.

Nuže, jak to může být, že Duch Boží, který vzkřísil Ježíše z mrtvých přebývá v nás? Je to Duch, který oživuje. Není to Slovo, které oživuje, nýbrž Duch obživuje Slovo, dává mu život, dává mu křídla, aby se vyšvihlo, dává přístup. Duch to působí.

Pšenice sama v sobě je jen pšenicí. Je-li ale oživena, pak vzejde k životu. Pro nás, kteří jsme jednou byli mrtví – stvoření sice k obrazu Božímu, ale přesto mrtví v hříších a přestoupeních – měl Bůh přesto cestu, aby tento oživující život mohl vejít do našich smrtelných těl.

Nyní mluvím o vašem těle. Ježíš byl Slovo. Tomu věříte, že ano?

Jan 1: „Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a Bůh byl to Slovo ... A to Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.“

ON jako zaslíbený Mesiáš oživil každé Slovo, jež o Něm bylo předpověděno. Uzdravoval nemocné a byl narozen z panny – všechno se stalo pravdou. ON byl tím zjeveným Slovem zde na zemi. Jako člověk to nemohl učinit, nýbrž bylo k tomu zapotřebí Ducha Božího, který v Něm přebýval, aby skrze Něho oživil tato zaslíbení.

Doufám, že tomu jasně porozumíme. Podle těla byl Ježíš člověk – stalo se to skrze Ducha, který byl v Něm. ON řekl: „Ne Já činím tyto skutky, ale Otec můj, který ve Mně přebývá, On koná tyto skutky.“ Ježíš sám byl Slovo. Vyslovím nyní jedno slovo a doufám, že bude posluchači přijato: ON byl předurčen na základě Božího předvídání. Božím plánem bylo poslat Vykupitele a tímto Vykupitelem mohl být jen Jeho Syn.

Zaslíbení Boží od zahrady Eden bylo, že Ježíš tu bude. Nyní byl zde, jako člověk narozený z panny. Bylo k tomu ale zapotřebí Ducha Božího, aby Mu toto Slovo bylo oživeno. Proto byl oživeným Slovem, oživeným Slovem pro onu hodinu.

Nadešel čas, v němž tu měl být Vykupitel. Zákon zklamal. Jiné věci zklamaly. Bylo zapotřebí Vykupitele, a On byl tím zaslíbeným Vykupitelem. ON byl oživen Slovem Božím. My jsme přijali téhož Ducha, který byl v onom věku na Něm jako na Vykupiteli. Jedná se o zaslíbení toho, co se má stát v těchto posledních dnech. Stanete-li se částí tohoto Slova, pak jste s ním vykoupeni. Nebo týž Duch, který přebýval v Kristu, bydlí potom ve vás a způsobuje, že váš život je v tomto věku oživen. Na konci času probudí vaše smrtelná těla k životu, takže povstanou a opět se ukáží. Jestliže na to takto pohlížíme, potom mizí všechna temnota. To je pravda.

Pavel to potvrdil zde v dopisu Římanům: „Jestliže Duch, který Ježíše vzkřísil z mrtvých, ve vás přebývá, tedy oživí i vaše smrtelná těla.“ Stejný

Duch, který vzkřísil Jeho, oživuje i pravého věřícího k věčnému životu. Stejný Duch, který vzkřísil Ježíše z mrtvých, přebývá ve věřícím a činí ho živým k věčnému životu.

Existuje jen jeden život, jeden věčný Duch, jeden věčný život – to je Bůh. Bůh jediný je věčný. My jako Jeho děti jsme Jeho částí. Jsme vlastnostmi (atributy) Jeho myšlenek. Myšlenka, která je vyjádřená, je slovo. Proto jeden každý zde, kdo má život věčný, byl již před založením světa v myšlenkách Božích.

To je jediná možnost, jak to může být, nebo jste Jeho vlastnostmi. Vyjádřená myšlenka se stává Slovem a Slovo přijalo život a tím je věčné. Proto máme věčný život. Děje se to podle stejného principu, jak tomu bylo s velkým Synem Božím, naším Vykupitelem. Na základě téhož Božího předvídání jsme se stali skrze stejného Ducha syny a dcerami Božími.

Pozorujte ty miliony lidí, kteří žili na zemi, když tu byl Ježíš a nepřijali to. Jak bychom dnes měli být vděční, když vidíme, že máme přímé potvrzení a biblický důkaz, že jsme byli zahrnuti do tohoto nadcházejícího jitra vzkříšení, do mocných velikonoc. Již nyní pro to máme závdavek v našich smrtelných tělech. Předurčení budou první, kteří budou probuzeni k životu, až přijde Duch svatý a vznese nárok na Svě vlastnictví.

Existuje jeden mocný výrok. Byl bych rád, aby se to moji bratři kazatelé snažili pochopit. Na počátku byl Bůh velkým Duchem. Tehdy vůbec ani nemohl být označován jako Bůh. Byl věčný. Bůh je předmětem vzývání. Tady ještě nebylo nic, co by Jej mohlo vzývat. Neexistovali ani andělé, ani cokoli jiného, jen Bůh sám. ON jediný je věčný. Avšak, aby mohl být Bohem, muselo existovat něco, co by Jej vzývalo. Tedy stvořil bytosti, anděly a cherubíny atd., aby Jej vzývali. Jeho veliký plán se začal rozvíjet.

Avšak myslete na to: jestliže jste již tehdy nebyli v Jeho myšlenkách, potom to ani nyní nejste v podobě, v níž jste zde dnes ráno.

Je ve vás něco, co je věčné, a všechno věčné náleží Bohu. Bůh již ve svých myšlenkách měl, že budete sedět právě tam, kde sedíte nyní. V Jeho myšlenkách jsem stál dnes ráno na podiu, nebo On je nekonečný a ví všechno. Proto jste byli v Jeho myšlenkách již od počátku jako synové a dcery Boží. Když potom Duch svatý sestoupí během toho, co jste na zemi a nacházíte se zde, děje se něco ve vašem nejhlubším nitru. Nevíte, co se děje, avšak jste hladoví. Slyšel jsem o tom mluvit jednoho bratra od presbyteriánů resp. od baptistů. Můj bratr byl svobodný baptista a kázal kde jen mohl. Ve vás je něco, co jste tam nikdy nevložili. Je to něco, co jste

si nemohli přát, aby to tam bylo, něco v protikladu k vaší povaze. Je to předvídání Boží, které se naplňuje.

Boží Slovo – Ježíš se narodil jako Boží Syn, aby byl Immanuelem – Bohem, který se dokonale vyjádřil v jednom člověku. ON viděl Jeho dokonalou poslušnost, když se nechal od proroka v Jordánu křtít. Jakmile On Jemu dokázal Svoji poslušnost a vyšel z vody, uviděl Jan nebe otevřené a Ducha svatého sestupovat z nebe. Hlas zazněl: „Toto je Můj milovaný Syn.“ Dokonalá poslušnost! Duch svatý Ho našel v poslušnosti.

Ó, vy nestálí muži a ženy, jestliže zde sedíte dnes ráno a je ve vás něco, co vám říká, že toto je správné, pak je to Duch svatý, který vás hledá, aby vás přivedl k poznání pravdy této hodiny, v níž nyní žijeme – ne hodiny, která leží za námi, nýbrž této hodiny.

Tehdy byly tisíce těch, kteří poslouchali to, co patřilo minulosti, existovala však jedna přítomná hodina. Byla to hodina, v níž se měl objevit Ježíš. Tam stálo Slovo. Tam stáli lidé a Bůh se oznámil, aby potvrdil, že to byla pravda. Vám, letničním bych chtěl dnes říci toto: nacházíme se v posledních dnech, o nichž Bůh zaslíbil, že vyleje Svého Ducha na všelike tělo, takže Jeho synové a dcery budou prorokovat ... Nebo znamení budou následovat těm, kteří uvěří. Toto je ta hodina. Tím bude toto ve vás vyvoláno.

Je to tak, jak jsem to zde nedávno řekl. Vyznělo to možná trochu jako rouhání, avšak doufám, že to dnes ráno nepocijete.

Jeden farmář vložil orlí vejce pod slepici. Mnozí z vás znají příběh o slepici, která vyseděla orlí mládě. Vidíte, záleží jen na atmosféře. Presbyteriánská církev, metodistická církev, baptistická církev – každá z nich může zrodit takové orly, to se děje atmosférou. Jak říkával Dr. Bosworth, že je možné slepičí vejce vložit pod psa a přivázat ho, pak i pes vysedí kuře. Proč? Protože záleží na té atmosféře. Jestliže se církev nebo nějaká skupina shromáždí a modlí se tak dlouho, až může zavrhnout svá ustanovení víry a tomu podobné a přímo pohledět do tváře Boží, pak se zrodí orlové, tak jistě, jako že zde stojím.

Myslím, že to učinila tato skupina obchodníků. Pokusila se zrušit tuto atmosféru. My si příliš zakládáme na skupinách. Jeden náleží k této, druhý k oné. Rozbijme tuto atmosféru, a zjednejme pravou atmosféru nebeského vzývání. Dbejte na správnou atmosféru. Orlové se mohou narodit všude, v každé církvi. Tento malý orel provázel slepici celý čas, avšak její kdákání mu připadalo nezvykle. Nerozuměl tomu, co tím slepice mínila, když hrabala na dvoře na smetišti. To nebyla potrava pro něho. Žrala brouky

atd., které orel nežere. Jemu to připadalo cizí. Byl „ošklivým kachňátkem“. Nechtěl bych říkat nic hanlivého, mohl však být porovnán se svobodným baptistou nebo presbyteriánem.

Avšak víte, jednoho dne jeho matka poznala, že snesla ještě jedno vejce. Někde pro to muselo existovat vysvětlení. Tedy zvedla svá veliká křídla do větru. Hledala a hledala a volala z plna hrdla. Jednoho dne přelétla tento dvůr. Když orlí mládě zaslechlo důvěrné volání, poznalo, že to byla jeho matka. Ačkoli nikdy předtím hlas orla neslyšelo, přece poznalo, že se k němu hodí jako rukavice na ruku. Ona věděla, že je to její syn, vždy jej hledala. Právě tak má Bůh v každém věku Svoji církev a pro každý věk určil poselství. Oni mohou mít zákony a co chtějí, ale jestliže přijde ta hodina, potom bude Boží svatý Duch, jenž to již pro ten jistý věk měl ve Svých myšlenkách a vyslovil, toto „vejce“ hledat. Jestliže ono uslyší poselství, pak neexistuje žádná kostelní denominace, která by ho ještě mohla zadržet. Ono se vyšvihne do výše. Ono prostě musí.

Je to pták jiného druhu, zvláštní stvoření. Je to orel a ten křik uslyší. *„Mé ovce slyší Můj hlas.“* Je to jak říká bratr Williams, *„potrava ovčí“*. *„Mé ovce slyší Můj hlas, cizího nebudou následovat.“*

Lhostejno, jak je nějaká církev věrná, jak velké má jméno: *„Mé ovce slyší Můj hlas“*. To je to Slovo. *„Cizího nebudou následovat.“* Ony budou hned následovat Slovo. Nemohou jinak. Je to jako magnet.

Jednou jsem v Indiáně navštívil ocelárny. Když zazněla siréna, odložili všichni zástěry, a začali zametat do středu haly špony, které se přes den nahromadily na podlaze pod jejich pracovními místy. Šel jsem po boku muže, který mi všechno ukazoval. Řekl: *„Dávej pozor.“* Každý potom odložil pracovní oblek na stůl a odešel. Docela vzadu stiskl jeden knoflík. Dolů sjel magnet a přitáhl každý kousek železného odpadu. Vyjel a všechno přitáhl. Nakonec to bylo opět hozeno do tavicí pece a roztaveno, aby z toho bylo zhotoveno něco jiného, nebo také to stejné, cokoliv vyrábějí. Stál jsem tam a přihlížel, že jsem do toho byl zcela pohřížen.

Řekl jsem: *„Jedno mne udivuje.“*

Zeptal se: *„Co?“*

„Napadá mi, že něco ten magnet nepřitáhl.“

Vysvětlil: *„To je hliník. Magnet nepřitahuje barevné kovy.“*

„Chápu,“ odvětil jsem, *„avšak všiml sis, že tam leží ještě kus železa?“*

„Vidiš, spadlo to.“

„Rozumím,“ odpověděl jsem. Když to z toho vytáhl, znovu jsem se zeptal: „Co s tím bude teď?“

Odpověděl mi: „Půjde to opět ke zpracování, vhodí se to do pece a bude z toho kolo.“

Řekl jsem: „Chvála Pánu!“

Tak je to. V nebi existuje jeden velký magnet a jednoho dne ho Bůh Svým prstem spustí. Nikdo nezná čas Jeho příchodu, ani andělé v nebi. Jen sám Bůh. Avšak mezi křesťany, věřícími této hodiny bylo tak mnohé biblické očisťování. Možná, že byl někdo dříve takovou „šponou“ a někdo jiný něčím jiným. Ale vznikne z toho něco odpovídajícího velkému panství Božímu, avšak dříve to musí být přetaveno ve velké tavicí peci Boží, aby to potom bylo vylito do obrazu Božího. Jen ti, které přitáhne magnet, budou vzati vzhůru. Ó, jaká je to výsada, když víme, že je ve vzkříšení něco, co se týká nás.

Podívejte se, poznáme-li volání Slova Božího jako část sebe, pak je to jako volání orla k orlu. Kdyby orlice vydala hlas jako lesní káně, nepoznal by to. Byl to však křik orla. V tomto malém chlapíkovi bylo něco, co poznalo, že je orlem. Stejně je to s každým pravým věřícím.

Jestliže vyjde kázáním Slovo Boží, a je to potvrzeno, ověřeno, že je to Slovo Boží pro tuto hodinu, pak je něco v tom věřícím. Nic nedbám, jak věrní byli otec, matka, dědeček a babička své církvi – jestliže dotyčná církve učí v protikladu k poselství křtu Duchem svatým v této hodině, potom v něm něco vykřikne. On opustí slepičí dvůr. Musí to učinit. Ta kuřata mu třeba stačila pro jeden den, avšak toto je orlí hodina. Je to něco jiného. Je to něco, že musí opustit starý slepičí dvůr a vyšvihnout se do modrého nebe. Pak je toto zemské tělo oživeno a skrze oživujícího Ducha navráceno do poslušnosti ke Slovu Božímu.

Duch svatý je srovnatelný s orlem, který létá nad zemí, aby našel věřícího. „Nikdo nemůže přijít ke Mně. Nikdo nemůže přijít ke Mně, ani kdyby sám chtěl. Všichni, které Mi Otec dal, přijdou ke Mně, avšak nikdo sám od sebe nemůže přijít.“ To není vaše vlastní myšlení, vlastní tažení. Je to Bůh, který táhne. „Všichni, které Mi Otec dal, přijdou ke Mně.“

Duch svatý je zde na zemi a hledá jednotlivce, které Bůh v tomto věku určil k životu. Jakmile je našel, učiní na nich totéž, jako tehdy s Ježíšem Kristem, velkým, jedinečným Synem Božím, který nás všechny vykoupil. Sestupuje dolů a zaujímá příbytek v lidském životě.

Povšimněte si, oživující síla přišla. Oživující síla, která přišla na Ježíše, Ho učinila živým k tomu, aby oznámil – naplnil každé zaslíbení Slova pro

onen den. Stejně činí Duch svatý, který na nás přichází v tomto dni, – jestliže to není nějaký podvodný duch. Ne vy, nýbrž ďábel je to, který napodobuje Ducha svatého, avšak jestliže je to pravý, pravdivý Duch svatý, potom uskuteční zaslíbení této hodiny.

Když padl na Luthera, uskutečnil zaslíbení pro onu hodinu. Když padl na Wesleye, stalo se zaslíbení pro onu hodinu skutečností. Jestliže v tomto dni spadne, uskuteční zaslíbení pro tuto hodinu. Když padl na Mojžíše, oznámil zaslíbení pro onu hodinu. Když sestoupil na Ježíše, zjevil zaslíbení oné hodiny. Duch svatý sestupuje, aby oživil lidi, kteří jsou Bohem předurčeni, aby měli účast na vzetí. To znamená, že každý pravý orel poznává poselství hodiny, jestliže je pravou orlí duší.

To, co orlíče jedlo na slepičím dvoře, bylo možná docela dobré, vědělo však, že to nebylo tak docela to pravé. Když však uslyšelo pravdu, přijalo pravdu.

U Jana 5, 24 řekl Ježíš toto: „Kdo Mé slovo slyší a věří tomu, který mně poslal, má život věčný a na soud nepřijde, ale přešel ze smrti do života.” Pomyslete jen, jak je to prosté: „Kdo uvěří ...” Úplně správně by to muselo znít: „Kdo porozumí ...”

Kdybyste se zeptali na ulici nějaké prostitutky: „Věříš?” Pak by odpověděla: „Jistě.”

„Věříš, že On je Synem Božím?”

„Jistě.”

„Jsi pokřtěna?”

„Ovšem.”

Zeptejte se nějakého opilce: „Slyšel jsi kázat toho kazatele?”

„Ó, ano.”

„Věříš tomu?”

„Jistě.”

Sledujte: Kdo to pochopil, kdo poznává své místo v této hodině. „Kdo Mé Slovo slyší a věří tomu, který Mne poslal, ten má (přítomnost) život věčný. Nepřijde na soud, ale přešel ze smrti do života.”

Jestliže ve vás přebývá tento nový věčný život, pak je to ta substance, závdavek, že jste byli oživeni ze smrtelnosti k nesmrtelnosti. Dovolte mi to ještě jednou říci: Jestliže tento Duch vás, jednotlivce nalezl, a přišel na vás, potom je to to právo na vaše věčné dědictví, které pro vás Bůh zamýšlel a určil pro vás před založením světa. Je to záloha. Je to tak, jako kdybyste

mě požádali o dubový strom a já bych vám dal žalud. Život dubu je v žaludu. Musíte však počkat, až vyrostе.

Tak je to s námi. Jestliže přijmete Ducha svatého Božího, pak je to Boží záloha, která na vás již čekala a vás uznala, a vy jste vpečetěni Duchem Božího zaslíbení do těla Kristova. Když Bůh pohlédl dolů na Golgotu a viděl Ježíše umírat, to neumřel pro sebe, ale pro Svoji Nevěstu – Tělo, Církev Slova – Církev, která věří Slovo Boží pro příslušný věk, a se přitom jedná o nohy, tělo nebo hlavu. Byl to Kristus, který krvácel a zemřel. Bůh pohleděl k Němu dolů a viděl již Jeho vzkříšení. Církev s Ním o velikonočních povstala.

Rád bych, abyste tomu porozuměli v plném rozsahu, nebo bych chtěl ještě trochu více říci, jak Pán dá. Pozorujte, je to závdavek, záloha. Oživující síla vašeho vzkříšení pak přebývá ve vás, když přijmete Ducha svatého. Je to záloha na to. Nyní jste na cestě a vrůstáte do plnosti vzkříšení.

Žádný strom nevzejde přes noc. Musí růst. Rosteme v milosti a známosti Boží. Jste křtěni Duchem svatým. Jakmile je letniční církev vekřtěna do Ducha svatého, začne růst. Odumřelé větve jsou Jím odřezávány; avšak strom roste dále. Roste dále, musí dospět ke vzkříšení.

Jste vedeni Duchem, tím, že vám, věřícím oživuje Slovo. Slovo zůstává živé, až dosáhnete první, druhou, třetí větev, atd. Zůstává neustále živým. Duch Boží vám je zachovává živým. Povšimněte si, o letnicích byla jejich těla oživena novým životem, který přijali. To mě přivádí k Bohu blíže.

Tam byli rybáři, celníci, pokorné ženy, obyčejné hospodyně, panny, atd. Byli věřící, věřili, že to byla pravda. Věřili, že Ježíš poté, co zemřel, opět vstal z mrtvých. Věřili jednoznačnému svědectví Božímu, že Jej přivedl zpět k životu.

Sešli se o letnicích, aby přijali svůj „výpis z pozemkové knihy“. Víte, co to je takový výpis z pozemkové knihy? Znamená to, že nějaký pozemek byl v listinách převeden. Přišli, aby obdrželi svůj „výpis z pozemkové knihy“ a byli oživeni. Jak nádherné! Země patřila jim. Byla koupena pro ně. Obdrželi ji. Je to pravda nebo ne. Viděli jsme Ho jako toho Vzkříšeného. Jak se to má nyní s námi? Jsme svědkové. Stáli jsme tam při tom, viděli jsme, jak byl tento muž byl ukřižován. Viděli jsme, jak oblaka zatemnila nebe a rozprostřela se nad zemí. Zažili jsme zemětřesení, nervové zhroucení Země.

Potom Jej vložili do hrobu. Vrazili Mu kopí do srdce. Sejmuli Jeho mrtvolu a položili do hrobky Josefa z Arimatie. Víme, že třetího dne vstal

z mrtvých. Učedníci přece řekli: „Toho jsme všichni svědkové. Viděli jsme Ho po vzkříšení. Víme, že žije.“

Co se tím stalo? Byli zbaveni strachu. Žádný div, nebo Ježíš řekl: „Neboj se, Já to jsem. Byl jsem mrtvý a jsem živ na věky.“ Vzalo jim to veškerý strach. Když však byli o letnicích pospolu, přijali oživující sílu. Sílu, která je oživila.

Myslím, že vy presbyteriánští a metodističtí bratři jste to částečně přijali na základě vaší víry v Pána Ježíše Krista, to však ještě není ten „výpis z pozemkové knihy“. ON je potvrzením koupě.

Bůh dal Abrahamovi zaslíbení, Abraham uvěřil Bohu a to mu bylo počítáno jako spravedlnost. On však zpečetil tu smlouvu pečeti obřízky. Bůh jako závdavek dává zaslíbení, že to přijmete a budete vzkříšeni, že toto tělo na konci času bude s Ním oslaveno. Vy však potřebujete potvrzení pro koupi. Potvrzení znamená, že všechno, čím to předtím bylo zatíženo, je napraveno. Máte „výpis z pozemkové knihy“. Máte peče. Náleží vám. Všechno, co k tomu náleží je vaším vlastnictvím. Amen.

Jestliže věříme v Ježíše Krista jako svého Zachránce, činíme pokání, jsme pokřtěni a v Něho uvěříme, pak Bůh přijímá naše pokání a naši víru a sešle dolů ten „výpis z pozemkové knihy“. „Výpis z pozemkové knihy“ je jistota, záruka, že jste ze všeho, co kdy proti vám stálo, činili upřímné pokání. Hallelujah! Vlastnictví je dobyto, a na důkaz toho máte „výpis z pozemkové knihy“.

Pak se má někdo pokusit vám tu zemi zpochybnit a říci, že vám nepatří. Máte přece v rukách „výpis z pozemkové knihy“. Jen a se o to někdo pokusí! Žádný zákon v zemi to nemůže změnit. Máte „výpis z pozemkové knihy“ a neexistuje ďábel, církev, teologie, která může vyjít nad hranice božského důkazu a „výpisu z pozemkové knihy“. Křtem Ducha svatého Bůh uznal, že jste v Ježíši Kristu. Máte jistotu, že povstal, nebo jsme s Ním již zčásti vstali. Co způsobuje to všechno na našem pozemském těle? Mění to naše náhledy a mínění. Usměňuje to naše sklony k věcem, jež jsou nahoře. Věci, jako kouření, pití a hazardní hry štěstí, jež jste dělali, jsou mrtvé. Nic pro vás již neznamenal, nebo jste byli oživeni touto oživující silou. Přesazuje to vaše tělo již do stavu vytržení.

Povšimněte si, co se stalo s lidmi, kteří byli tehdy o letnicích oživeni Duchem svatým. Vyslechněte mne! Když ta letniční skupina dostala „výpis z pozemkové knihy“, svoji listinu od Boha, tam, ve dni letnic, jistě, že to vyjasnilo jejich duše. Oni jákali a viděli, jak se jazyky z ohně rozdělily, a na každého z nich se spustily. Tu byla jejich těla tak oživena, že už ani

nemohli dále mluvit v nějaké pozemské řeči. Jejich těla byla tak oživena, že mluvili v nebeské řeči, nebo tam šli. Oživující síla Boží přemohla jejich smrtelná těla tak velice, že jejich pozemská řeč byla přetvořena, proměněna v nepomíjející řeč. Jaká to oživující síla! Jestliže Duch, který vzkřísil Ježíše z mrtvých, přebývá ve vašich smrtelných tělech, tedy On oživí i vaše smrtelná těla. Potom jsme oživeni silou živého Boha. Jejich jazyky byly tak oživeny, že mluvili v nebeské řeči k těm přítomným. Byli vtrženi a přesazeni do jiné atmosféry než té, v níž předtím žili. Tento nový, oživující život, který do nich vešel, oživil i jejich řeč, takže mluvili v nových jazycích.

Povšimněte si toho. Kromě výpisu z pozemkové knihy to mělo i ten účel, aby jim bylo darováno každé zaslíbení, jež se na jejich majetku nalézalo, každé zaslíbení na podkladě slova Božího, které bylo dáno v Bibli. Oživující síla tak byla dána k tomu, že se tato zaslíbení pro ně stala živými. Proto vzkládali své ruce na nemocné, a oni byli uzdraveni. Mluvili v nových jazycích. Konali velká znamení a divy, nebo to bylo zaslíbení Boží. Když Ježíš zemřel, aby jim vykoupil nazpět půdu, která náleží synům Božím, dokázal, co byl Bůh Jak se pak ještě můžeme odvážit z toho udělat něco sociálního a položit to do organizace? K tomu nemáme žádné právo.

Duch svatý dnes hledá upřímná srdce, která uvěří tomuto poselství. Všechno, co bylo zaslíbeno v Bibli, patří těmto věřícím. Jestliže to přijmeme v celé plnosti, pak Bůh ví, že to činíte a dá vám k tomu „výpis z pozemkové knihy“. Pak je každé zaslíbení, jež bylo dáno, ve vašem vlastnictví, a Duch svatý vám to musí oživit. Jakými lidmi bychom to měli být! Jak je to nádherné, vidět velkého svatého Ducha Božího zde v Jeho síle! Přemýšlejte o tom!

Duch svatý je zde, aby o této hodině svědčil. Ježíš to řekl. ON je tentýž včera, dnes i na věky. Jak se to může někdo odvážit to vyškrtnout? „Skutky, které Já činím, i vy činit budete.“ „Tato znamení budou následovat těm, kteří uvěří.“ To je ta jistota.

Vidíte-li shromážděnu skupinu lidí, kde jsou tato znamení oznamována, pak je to jistota, že je tu „výpis z pozemkové knihy“, aby potvrdzoval, že je to vlastnictví Boží. Amen.

Tedy velikonoce se týkají i nás. Amen. Nyní máme své velikonoce. Již jsme povstali z věcí světa do věcí, které zaslíbil Bůh. Hallelujah! Nebudeme to teprve, již tím jsme. Náleží to nám. Je to zaslíbení Boží, že Svého Ducha vyleje v posledních dnech a co oni pak budou činit.

Vkládali ruce na nemocné a vše ostatní, co obsahuje zaslíbení Boží. „*Vyleji Ducha svého v posledních dnech na všeliké tělo, takže vaši starci budou mít zjevení ve snách a vaši mladí lidé budou mít vidění*” – všechna ta rozličná zaslíbení, která On dal. Zaslíbení Boží to všechno obsahuje. Ježíš nám to vydobyl nazpět vykoupením. Jsme-li k tomu určeni, abychom stáli na této půdě, pak je Duch svatý zde, aby vás našel, jak při orlovi, který se nacházel pod kvočnou s kuřaty. Jestliže On vás najde, poznáte Jeho volání. Poznáte hodinu, v níž žijete. Budete vědět, že jsou vám tyto věci určeny, a že k Němu budete vytrženi, abyste se s Ním setkali. Byli jste již nyní přesazeni v Kristu Ježíši do nebeských míst. Ó, jaké to zaslíbení! Jaký to nebeský Otec, který nám dává všechny tyto věci!

Duch tehdy oživil jejich obecnství s Bohem tak, že mohli zavolat mrtvé do života. Položili se na mrtvé a oni se vrátili k životu. Poslouchejte pozorně! Poznali stejné věci, které činil Ježíš, nebo stejný Duch, jenž spočíval na Něm, byl na nich. Jestliže Duch nechá někoho jednat určitým způsobem, pak nechá toho dalšího jednat stejným způsobem. Jak to může být, že tvrdíte, že máte Ducha Božího, a přesto zapíráte skutky Boží? To není možné.

Život Boží, jenž se v řečtině nazývá *zoe*, proudil v nich a skrze ně a jejich smýšlení oživil vůči Bohu. Chtěl bych to říci ve zbožnosti. Duch Boží, který působí mezi lidmi, oživuje smýšlení nějaké osoby k zaslíbení Božímu. Hleďte, to se děje.

Pokouším se vám objasnit, že mluvím nyní o Církvi, která má být v Něm oživena. Na počátku to byly jen Jeho atributy, avšak když Bůh tehdy před miliony let řekl: „John Doe bude Mým služebníkem”, pak se to musí stát. John Doe se narodí v hříších, přijde utvořený v nepravosti jako lhář do tohoto světa, nebo je přece smrtelný. Avšak možná, že dostane nábožné cítění a přistoupí k nějaké církvi; to nevím. Někam přistoupí. Avšak jakmile přijde jednou do Boží atmosféry, pozná John Doe, kdo je jeho Otec, tak jako orliče pochopilo, kdo byla jeho matka. On to musí poznat.

Protože John Doe je atributem (vlastností) Božím, má se stát mluveným Slovem. Potom vysloví Duch svatý Slovo, a už je to tu. ON ho zavolá, dá mu věčný život a přivede ho do přítomnosti Boží – Slova Božího. Bůh ho viděl, když On shlédł na Ježíše. Je to dokonalé dílo, jež Bůh v Ježíši dokonal, když zvolal: „Dokonáno jest!” Tím byl dokončen celkový plán. Potom přichází Duch Boží na vás, a vy jste v pravdě Boží vlastností (atributem), která byla vyslovena v bytí. Jestliže ne, pak se dohadujete a jste neklidní a běháte sem-hle a tam-hle atd. a přesto nikdy nedospějete k poznání pravdy.

Jestliže ale náležíte k oněm, zmizí ty staré věci velmi rychle, stáváte se novým člověkem a plán vykoupení je dokonán. Jste ochotni poslušně plnit každé slovo, Bohem vám dané. Podřizujete se Jeho Slovu.

Smlouva, přesně vzato „výpis z pozemkové knihy“, listina o vlastnictví patří vám. Dluh byl úplně vyrovnán. Byl docela vymazán, jak se to stalo ve dni letnic.

Pozorujme nyní několik lidí s oživujícím Duchem. Nemohu příliš dlouho mluvit. Chci-li dodržet své slovo, zbývá mi ještě dvacet minut, abych dodržel čas, asi jednu hodinu.

Oživující síla přijde, existuje však také mnoho falešného. Mnozí lidé skutečně míní, že Jej přijali, ačkoliv tomu tak není. Mnozí to míní proto, že viděli, co dělali jiní křesané, a tím získali falešný dojem. Satan umí všechno napodobit. To víme. Jako misionář prožívám tato napodobování. Jásání, tancování, mluvení jazyky a všechny ostatní věci lze vidět napodobené všude, i mezi pohany, kteří přece popírají, že Ježíš Kristus je Syn Boží.

Oni dělají tyto věci sami. Avšak pravý, pravdivý, oživující Duch, který přijde na věřícího, ho činí oživeným vůči Slovu Božímu. Přivádí ho zpět k orlímu pokrmu, jímž je živ. „Člověk nežije samým chlebem, ale z každého Slova vycházejícího z Božích úst.“ Nyní budeme uvažovat o několika jiných lidech, na něž přišel oživující Duch, jako o dni letnic. Povšimněte si, jak jednali o letnicích a zjistěte, zda byli vystrojeni oživující silou, o níž mluvíme.

O dni letnic tam byli všichni a čekali. Měli strach ze Židů a obávali se, že jim něco udělají. Co se stalo? Když ta oživující síla přišla z nebe, byli vystrojeni statečností. Porozuměli náhle tomu, čím si málo hodin předtím ještě nebyli jisti. Věděli, že On umřel; věděli, že byl vzkříšen; mluvili s Ním na cestě. Avšak bylo to i pro ně, nebo jen pro Ježíše samotného? Ve dni letnic však spadl Duch svatý, ten „výpis z pozemkové knihy“ na věřící. Tím dostali podíl na Jeho vzkříšení a Jeho obecenství. Duch svatý přišel a potvrdil jim, že budou vzkříšeni, nebo přece již částečně byli vzkříšeni v tom, že se totiž ze zbabělců stali statečnými lidmi.

Báli se Slova, které nyní učili. Nenechte si to nyní ujít. Oni se báli. Věděli, že On byl Slovo. Dokonce Židé to museli uznat. Nikodém řekl: „Mistře, víme, že jsi přišel jako učitel od Boha; nebo nikdo nemůže takové věci konat, jako Ty je činíš, kdyby Bůh s ním nebyl. To víme. Poznáváme to.“

Petr Ho zapřel dokonce v Jeho přítomnosti. Všichni učedníci Ho opustili při ukřižování. Potom se však nacházeli na horní síni v přítomnosti Boží. Náhle sestoupil Duch svatý z nebe dolů a oživil je. Když byli oživeni,

nebáli se již vydávat svědectví o poselství, které poznali jako pravdu, a věřili mu. Předtím se toho báli.

Jak mnoho presbyteriánů, metodistů, baptistů a letničních existuje nyní na světě, kteří znají pravdu, ale bojí se jí zastávat! Rád bych se zeptal, co to bylo, co na vás padlo? Jste částí Jeho vzkříšení? Odvážili by jste se vykřiknout proti náhledu člověka, nebo z nich máte strach? Máte pravou plnost, pravou mužnost, jíž je zapotřebí k tomu, abyste povstali a nazvali to správné správným, a to převrácené převráceným? Máte podíl na Jeho vzkříšení? Nebo jste ctitelem ustanovení víry? Jste pouhým návštěvníkem kostela? Máte tam zapsané své jméno, ale jste mrtví ve vinách a hříších? Kdo nevěří celému Božímu Slovu, je hříšník.

Farizeové v mnohém věřili pravdě. Řekli: „Jsme děti Boží.“ To také byli, dokud nebylo kázáno Slovo. Avšak když bylo Slovo kázáno a potvrzováno, stali se z nich hříšníci, protože odmítli to, o čem věděli, že to bylo správné a o čem sami dosvědčili: „Víme, že jsi přišel od Boha; nebo nikdo nemůže konat takové skutky, jaké Ty činíš, není-li s ním Bůh.“

Ptám se, kde se nacházíme dnes? Ptám se vás, kde nás najde toto vzkříšení? Odvážíte se, abyste vystoupili? Odvážíte se vzít Boha za Jeho Slovo? Jste-li určeni k životu, určitě to učiníte. Jste-li orlem, pak ani nemůžete jinak, nebo je něco ve vás.

Chcete snad sloužit jen nějakému vyznání víry a říci: „Chodím do kostela. Jsem právě tak dobrý, jako ty!“? Jestliže setrváváte na takovémto právu zrození, pak to neuvidíte; nebudete to moci vidět. Jestliže ale máte právo prvorozeného, pak ani nemůžete jinak, než to vidět, nebo je to částí vás, a vy jste částí toho.

Jak bych mohl zapřít svoji matku, která mě porodila? Jak bych mohl zapřít otce, jehož krev mám v sobě? Jak bych mohl zapřít, že Karel Branham je mým otcem? To bych nemohl. Jsem hotov vzít na sebe jeho pohanění a všechno ostatní, nebo jsem jeho synem. Hallelujah! Jsem-li synem Božím a On byl Slovem Božím, jak potom mohu popřít, že je Bible pravdivá, a Ježíš Kristus tentýž včera, dnes i na věky? Protože poznáváme tu hodinu, v níž žijeme, vidíme, že potřebujeme v církvi velikonoce, vzkříšení. Potřebujeme vzkříšení k síle víry, aby se muži i ženy zastávali toho, co je Boží potvrzené Slovo.

„My máme »Mládež pro Krista«.“

To je v pořádku.

„Naše církve má shromáždění. Chtěli bychom hodně členů.“ Nic proti tomu, to je v pořádku, avšak to je jen atmosféra, která je srovnatelná snad

s peřím nějaké staré slepice. Jestliže ale přijdete do správné atmosféry, pak vyklouzne z orlího vejce orel. Jestliže jste byli Bohem určeni k tomu, abyste to poznali, pak nemůžete nic jiného, než to vidět. Vyjdete ve vzkříšení. Tak byli zrozeni baptisté, metodisté ve vzkříšení onoho dne. Oni se však přiklonili ke slepici místo k orlu.

Když jsem přišel do Tucsonu, pozoroval jsem něco zvláštního. Viděl jsem na vedení vysokého napětí sedět sokola. Sokol již dávno ztratil svou identitu. Kdysi stál orlovi nejbližší. Orlovi se však nevyrovnal. V žádném případě. Nic není rovného orlovi, ale byl to sokol. Kristus je srovnatelný s orlem, a církev by měla být přinejmenším jako sokol. Ti létají výše, než všichni ostatní ptáci. Avšak sokol se stal změkčilým. Ztratil svůj charakter. Sedí na drátech vysokého napětí či telefonním vedení a čeká na mrtvého zajíce. Poskakuje jako lesní káně, namísto aby létal jako sokol.

Můj bratře, má sestro, letniční lidé, kteří jsme mým vlastním, drahým lidem: církev ztrácí svoji totožnost. Schází dolů a spoléhá se na mrtvé formální vyznání víry, namísto aby se vyšvihla do nebe a usilovala o čerstvou mannu.

Dříve si ulovil sokol svoji potravu sám. Dnes žere to, co přejedou auta – jako lesní káně. Poskakuje jako oni a vypadá jako oni.

Tak jsme se připodobnili modernímu světu. Naše ženy si stříhají vlasy a nosí šortky. Naši muži nemají dost zmužilosti, aby se postavili na podium a říkali pravdu. Již dávno jsme se stali vůči Slovu změkčilými.

Ó Bože, sešli Ducha svatého a hledej tyto orly, kteří jsou ochotni zaujmout nyní svůj postoj, nehledě na to, co se stane, kteří se vyšvihnou do neznáma, kteří nesedí na telefonních drátech a nečekají na lekci nedělní školy. Chtěl bych Slovo. Ono je skvostné v síle a dokázání Ducha svatého. Potřebujeme velikonoce, mocné vzkříšení.

Můj příteli, jestliže jsi spokojen se smetím světa, pak něco nesouhlasí. Sestro, můj bratře, dovolte mi říci toto v bázni Boží u vědomí, že pokud možno neprožiji žádné další velikonoce – jedno je jisté: jestliže pravý, předurčený Boží syn uslyší skrze Slovo Boží hlas Boží, tedy povstane a půjde s námi. Je to ten předpoklad, jak se potkat s pravdivým, živým Slovem. Tak, jak On byl, tak se potká Nevěsta s Ženichem. Ona je částí Jeho těla.

Všimněte si toho, že již dávno jsme na tom tak, že ztrácíme svoji totožnost. Mnozí z vás se schází ve středu večer, jiní zůstanou doma a sledují v televizi „Kdo miluje Suzie?“ a světské věci všeho druhu, každý druh

zábavy, která nás vzdaluje od církve. Již dávno jsme ji ztratili (totožnost – pozn. překl.).

Naše semináře, školy pouštějí do církve moderní mladé muže plné teologie, zábavu a všechno možné, aby tím nahradili modlitební shromáždění. Tak jsme je vystrojili a pokusili se vyhovět tomu, co chtěli modernisté, abychom je tak dostali dovnitř. Tím je nikdy nezískáte. Mají toho více, než vy kdy můžete mít. Na jejich půdě a zemi nemáte co hledat. Oni mají přejít k vám, kde září pravý křest, kde je pravé vzkříšení. Nepokoušejte se stavět kostel, jako ten jejich, nesnažte se mít pastora, jakého mají oni. Nesnažte se toto nebo ono přejímat nebo dělat se světem. Jejich lesk je jako ten Hollywoodu. Skutečné evangelium ale vyzařuje sílu. Orli to slyší. Nevyhlížejí po lesku, chtěli by je vidět zářit; zářit v pokoře, zářit v lásce, zářit v síle. Po tom se skuteční orli pídí. Nemůžete se hrabat na slepičím dvoře a líbit se jim. Oni to nikdy nebudou moci nikdy dělat. Nedotkne se jich to, protože tomu nevěří. Avšak jakmile zazní hlas z nebe: „Já to jsem; byl jsem mrtvý, a aj, Já žiji!“ – pak se něco stalo. „JÁ jsem tentýž včera, dnes i na věky.“

„V posledních dnech se stane, že vyleji Ducha svého na všeliké tělo.“ Čest buď Bohu! „Oživím vaši pomíjející řeč; oživím váš smrtelný jazyk, dám vám nebeský. Přivedu vás do vzkříšení se Mnou.“ Orlí duše s hladovými srdci o to usilují tak velice, jak jen mohou. Aby získali tuto cennou perlu, prodávají všechno. Bůh nám pomoz, přátelé. Naše církve ztrácejí svoji totožnost. Pojďme rychle ještě dále něco zkoumat.

Všimněte si způsobu, jak jednali učedníci. Oni věděli, že Ježíš je Pravda. Avšak hleďte, bylo to proti všeobecnému mínění, proti všeobecnému náboženství oné hodiny. Ty nejprísnější směry, farizeové, saduceové, atd. srovnatelné s Ku-Klux-Klanem a denominacemi – byli proti tomuto „bludnému učení“. Ježíš ale byl potvrzeným Slovem a Ježíš je Duch svatý jako duch. „Malou chvíli, a svět Mne více neuzří; vy ale Mne uvidíte“ – ne tělesně, nýbrž život, který byl v Něm.

Bůh sestupuje na církve a volá poslušné syny jako tehdy. „JÁ konám vždy jen to, co se líbí Otci.“ „Kdo z vás Mne může usvědčit z hříchu?“ Jinými slovy: hřích je nevíra. „Co předpovědělo Slovo o Mně, co bych byl neučinil? Ukažte Mi, co o Mně řeklo Slovo, abych konal, a co jsem nevykonal? Kdo Mne může obvinít? Kdo může na Mne ukázat prstem a říci, že jsem Slovo Mého Otce nenaplnil?“

Ó, až letniční církve dosáhne tohoto bodu! „Kdo Mě může usvědčit z nevíry?“ Ó křesané, nemějte osobnost sokola, ale povahu orla. Sokol je

změkčilý; sestupuje dolů. To u orla nikdy nespatříte. Nikdy to neučiní. Uloví si potravu ve vzduchu sám. Bůh ho tak uzpůsobil, že ji může vidět. On si obstarává čerstvou mannu, nic, co je už mrtvé.

Když Hebrejci táhli pouští, pokusili se jíst včerejší mannu. Byla zkažená. Byli v ní červi. Víte, co to znamená. Zkažená, plná červů. Proč bych si měl brát potravu, která je již léta mrtvá? Možná, že vypadá ještě dobře, ale není již čerstvá. Musíme v každé generaci dostat čerstvý pokrm. Orli v každé generaci po této potravě vyhlížejí, nebo i my se nalézáme na pouti.

Pozorujme ještě několik lidí. Budeme se zabývat i několika proroky Starého zákona a uvidíme, co vykonali. Avšak nejdříve vezmeme Štěpána, jak stál před veleradou. Toto velké shromáždění věřících – byli přece považováni za věřící – jej přivleklo před veleradu, aby ho odsoudili. Řekl: „Ó, vy tvrdošíjní a neobřezaného srdce i uší! Neustále se protivíte Duchu svatému!“ To byl ten věčný život. „Co vaši otcové učinili prorokům tehdy, to činíte vy dnes.“ Skřípali proti němu zuby. To slyšet nechtěli. Bylo to proti jejich vyznání víry, proti jejich denominaci. Tak toho muže ukamenovali k smrti. On ale pozdvihl své ruce k nebi a zvolal: „Vidím nebesa otevřená a Ježíše stát po pravici Boží.“ Proč? Měl v sobě oživující sílu, která ho vynesla do klína Ježíše.

Podívejme se na Filipa. Měl velké probuzení. Církev spolupůsobily a spolupracovaly. Bylo to mocné probuzení. Tu k němu promluvila oživující síla Boží a možná řekla: „Filipe, máš zde velké probuzení, ale Já mám jednoho muže a chtěl bych, abys s ním mluvil.“ Filip poslechl, úplně jedno, co nastane, zda ho kritizovali nebo řekli: „Ó Filipe, přece nemůžeš teď odejít!“

„Mohu, Bůh to řekl.“ Odebral se ven na poušť, a potkal tam dvořana. Co se stalo? Řekl: „Věříš-li celým srdcem, že Ježíš Kristus je Syn Boží, tedy tě pokřtím.“ Hleďte, co se stalo, když ho pokřtil. Oživující síla ho oživila tak velice, že opustil probuzení s tisíci lidmi a odešel k jednomu muži na poušť. Bylo to proti rozumu. Deset tisíc ho chtělo mít zde, avšak Jeden ho chtěl mít tam. Oživující síla ho poslala na místo, které určil Bůh. Hallelujah!

Muži a ženy, ona vás postaví na nohy. Přiměje vás však k tomu, že budete činit věci, které by chtěl od vás Bůh. Nezáleží vůbec na tom, co k tomu řekne někdo jiný. Sousedí třeba řeknou: „Ten člověk ztratil rozum. Celou noc se modlí a čte Bibli!“ Nehraje žádnou roli, co říkají, nýbrž jde o to, k čemu vás Bůh zavolal. To je pravda. Ó, je řečeno: „Tato starodávná

shromáždění letničního probuzení nemůžeme již mít." A přece, můžeme! Můžete je mít sami v sobě. S Bohem tvoříte většinu, lhotejno, co si myslí druzí.

Nyní poslouvejte bedlivě. Když poslušně splnil Boží Slovo a vykonal Jeho příkaz, oživila jeho tělo tato oživující síla, kterou přijal o letnicích a odnesla ho. Duch ho vytrhl na jedno místo, které bylo mnoho mil odtud vzdáleno. Oživující síla Boží. Jsme-li letniční, pak v našich smrtelných tělech přebývá táž síla, která Ježíše vzkřísila z mrtvých.

Uvažujme ještě o jiném muži s oživující silou. Před dávným časem žil muž jménem Enoch. Když povstalo něco nového, nebo někde něco vzniklo a bylo řečeno: „Musíme se vrátit k tomu starému učení“, a podobně, pak Enoch chodil s Bohem. Cokoli Bůh řekl, Enoch nenechal jediné slovo nepovšimnuté. Chodil s Bohem. Kým on byl? Byl synem Božím. Byl orlem, který byl zavolán v onom dni a když ten čas pro něj nadešel, byl plný oživující síly. Pomyslete: chodil více než tři sta let s Bohem a ani jednou nenechal Jeho Slovo bez povšimnutí. Ani jednou se něčím neprovinil. Setrval na svém svědectví. Učinil všechno, co mu Bůh přikázal. Neargumentoval o tom, ale šel a udělal to. Bylo mu jedno, co někdo jiný myslel, šel a učinil to. Proč? Protože byl plný oživující síly.

Když nadešel čas, aby tento starý muž zemřel, spustil Bůh žebřík a on po něm vystoupil domů. ON ho oživil a vzal jeho smrtelné tělo vytržením vzhůru. To je ta oživující síla.

Pohled'te na Eliáše. Když jeho dílo byl na zemi u konce, byl naplněn oživující silou. On odsoudil účes a lá Jacqueline Kennedyová oné doby. Dal Jezábel na vědomí, zač ji má. Řekl kazatelům a kněžím, co je správné a co zvrácené. Nevěřili mu. Přesto tak velice plísnil zmalované ženy a všechny ostatní věci. Byl natolik naplněn oživující silou, že mu nemohlo nic uškodit. Bůh ho živil z nebe. Vzal ho stranou a skryl ho. Byl natolik plný oživující síly, že se rozdělil Jordán a on mohl přejít, když přišel čas, aby zemřel. Bůh mu poslal vůz, který jej odnesl domů. Byl naplněn oživující silou, byl pravým synem Božím.

Hled'te, měl nástupce, jeho jméno bylo Elizeus. Elizeus dostal dvojnásobnou míru této oživující síly. Měl jí dvojnásobný podíl. Kázal, až byl asi osmdesát let starý. Pak onemocněl a zemřel. Neodešel domů, jako Eliáš.

Oba reprezentují církev. Někteří ze svatých jdou vzhůru živí, ostatní předtím zesnuli. Eliáš byl vzat vzhůru ve vytržení. Elizeus zesnul v Pánu, plný oživující síly.

Pohled'te, jaká prorocství dal před svou smrtí. Dovolte, abych vám něco ukázal. Lhostejno, zda jste mrtví nebo kde se nacházíte – tato oživující síla vás neopustí. Léta po jeho smrti, poté, co byl červi sežrán a zpráchnivěl, uvrhli jednoho mrtvého na jeho kosti. Bylo v nich ještě tolik oživující síly, že mrtví opět ožil. Hallelujah! Byl vzkříšen z mrtvých, nebo oživující síla posvěceného Božího neopustila, nýbrž byla ještě v jeho kostech.

Myslete na to: Jsme tělo z Jeho těla, kost z Jeho kosti, jsme-li Jeho nevěstou. Smrt nebude oživující síle překážet. Asi je moje kůže docela sežrána a jsem zbaven masa, přesto Boha uvidím. Čest buď Bohu.

Jaká naděje pro šestapadesátiletého muže, jako jsem já, který ví, že jeho čas již brzo vyprší. Již v době, kdy jsem zde stál jako mladý muž, snažil jsem se to zvěstovat. Přesto, že ve mně není nic dobrého, a nic dobrého jsem nevykonal, vím, že v sobě nenesím oživující sílu.

Když jsem byl mladým mužem, oživila mě jednoho dne od věcí světa k věčnému životu. Mnohé se stalo. Viděl jsem vidění, předpověděl věci, které On vždy splnil. Mluvil jsem v jiných jazycích. Prorokoval jsem. Všechny tyto věci jsem činil skrze Ducha Božího, který ve mně přebývá. To je oživující síla.

Vím, že můj Vykupitel žije. Až jednoho dne přijde, povstanou tyto kosti a já se s Ním potkám ve vzduchu. Mohou mne pochovat hluboko do země nebo spálit, či cokoliv, ta oživující síla je věčná. Pro mne jsou velikonoce již nyní. Ano! Mám je již celá léta. Jsou ve mně. Jsou ve vás. Duch, který vzkřísil z mrtvých Ježíše, přebývá ve vašich smrtelných tělech. ON vás oživil od věcí světa ke Slovu Božímu. Byli jste z tohoto života oživeni k životu věčnému. Vy, kdož jste byli kdysi mrtví ve vinách a hříších, byli jste nyní učiněni živými a společně přesazeni v Kristu Ježíši do nebeských míst. Jíte nebeskou mannu a vidíte, jak se Boží ruka oznamuje a potvrzuje zaslíbení pro tento den. „Jak to bylo ve dnech Noé, tak to bude i ve dnech, až Syn člověka přijde.“ Jedli, pili, ženili a vdávaly se a byli oddávání. Právě tak, jako se dělo ve dnech Lotových, tak tomu bude i v hodinách, v nichž se Syn člověka zjevuje na zemi. Již ne Syn Boží – Syn člověka se vrací jako prorocké poselství pro tyto poslední dny, až bude orel létat – ne lev, ne býk jako ve věku obětí.

Hled'te, pokaždé se objevila duchovní moc, aby učinila přítrž světské moci. Lev se pozdvihl jako duchovní moc, aby se střetl s římskou mocí. Když nastala hodina obětí, vystoupil býk, nebo je obětním zvířetem pro Pána. V průběhu církevních věků vystoupili reformátoři. To znamenal ten obličej člověka. Byli poslání reformátoři – Luther, Kalvín, Wesley; až do

letničního věku. Avšak poslední poselství, jež se objeví, se podobá letícímu orlu. Je to čas orla, čas zjevení. Slovo Boží je oznamováno. Slovo Boží je potvrzováno.

Ó děti, vejděte do křtu Ducha svatého. Pojděte sem a věřte Mu z celého srdce. Bůh vás naplní.

Pohled'te sem. Pomyslete na to, že jsme maso z Jeho masa a kost z Jeho kosti. Jak Bůh vzkřísil z hrobu Jeho kosti a Jeho tělo, nemůže hrob zadržet ani člověka, který má „výpis z pozemkové knihy“. Smrt ho nemůže držet.

Ježíš řekl: „Všichni, které Mi dal Otec, přijdou ke Mně, a Já je vzkřísím v den nejposlednější.“ To jsou mé velikonoce. Právě nyní máme velikonoce. Když povstal On, povstali jsme s Ním. ON poslal ten výpis. My ho vlastníme. To je křest Duch svatého. ON žije na věky a je tentýž včera, dnes i na věky. Žid. 13, 8 potvrzuje, že On je tentýž. ON je Mesiáš. Pomazání tomu věří. Co je Mesiáš? Co znamená Mesiáš? Mesiáš je POMAZANÝ.

Jestliže On byl Mesiáš, ten Pomazaný pro onen den, aby naplnil Slovo Boží a byl Vykupitelem a Pomazaným, a Bůh vzkřísil Jeho tělo – pak je Jeho Nevěsta Pomazanou pro tento den a již s Ním vstala ve vzkříšení. Nebo ti dva jsou jedno. Amen.

Přál bych si, abych to mohl vyložit, jak to vidím. Přál bych si, abych měl takové vzdělání a byl toho schopen. Avšak doufám, že tomu rozumíte. Doufám, že Bůh, Duch svatý sestoupí a vloží to do vašich srdcí, takže pochopíte, co míním.

Je to vzkříšení. Nacházíme se ve vzkříšení. Byli jsme s Ním přesazeni do vzkříšení; ale jen ti, kdo přijali Život, ne ti, kdo Život nepřijali. Oni o tom nic nevědí. Nikdy se to nedozví. Budou dále dělat a mínit, že přijali Ducha svatého a že jsou spaseni. Potom ale nastane vytržení a bude pryč. ON řekl: „Eliáš již přišel, avšak nepoznali ho, nýbrž naložili s ním, jak se jim líbilo.“

Smrtí oživující síla Boží neskončí. Smrt ji nemůže ukončit. Řeknete: „Má matka byla Duchem naplněná žena. Nikdy jsem neviděl člověka, který byl tak naplněn touto silou, jako můj otec, ale on zemřel, bratře Branhame.“ Jistě, ale tím ta oživující síla neskončila.

Mojžíš měl tuto oživující sílu. Věříte tomu? Na zemi již nikdy nebyl člověk jako on, dokud nepřišel Ježíš. Neviděl jen vidění, nýbrž mluvil tváří v tvář s Bohem. Dokonce, když prorokyně Miriam mluvila jednoho dne proti jeho slovu, On řekl: „Nebojíte se Boha? Podívejte se na Mého služebníka Mojžíše. V této hodině neexistuje na zemi nikdo, jako je on. Také nikdy

nebylo nikoho, jako je Mojžíš. Nebojíte se Boha? Neříkejte proti němu ani slovo!" Ihned onemocněla malomocenstvím a byla na smrt nemocná. Potom již dlouho nežila. Mojžíš se za ni modlil. Ve stodvaceti letech, po osmdesáti letech služby, vystoupil na horu, kde zemřel, a byl pak pohřben v údolí. Oživující síla však na něm byla. Asi o osmset let později se nacházel na hoře Proměnění. Co s ním bylo? Byl zahrnut do vzkříšení. Jistěže byl. Měl oživující sílu Boží. Tam stál.

Pohled'te, co bylo s Jobem, Abrahamem, Izákem a všemi svatými ve dni vzkříšení, v onom velkém jitru. Job věděl, jako všichni ostatní, že On přijde, když řekl: „Já vím, že můj Vykupitel žije." To byly stovky let před Kristem. Ve skutečnosti byla Jobova kniha napsána ještě před první knihou Mojžíšovou. Je považována za nejstarší knihu Bible.

V jeho zkouškách, jimiž procházíme nyní, řekla dokonce jeho žena, která mu stála na zemi nejbližší: „Proč se nezrekneš Boha a nezemřeš?" On jí odpověděl: „Mluvíš jako bláznivá žena, Pán dal, Pán vzal; jméno Páně buď pochváleno." Když na něj přišel Duch Boží, začal prorokovat. Řekl: „Já vím, že můj Vykupitel žije a jako poslední na zemi vystoupí; a potom i kdyby moje kůže byla docela sežrána a já byl svého těla zbaven, spatřím Boha v těle mém." Určil místo, kde má být pohřben a řekl: „Koupím tento kus země." Koupil jej a byl tam pohřben.

Později povstal muž jménem Abraham. I on měl plnost síly Boží, život věčný, protože Bůh ho volal. Povšimněte si, když zemřela Sára, koupil v Palestině pole a pochoval Sáru tam. Bylo to v blízkosti Jobova hrobu. Když Abraham zemřel, byl pochován u Sary. Abraham měl syna Izáka, a když zemřel Izák, byl pochován na stejném místě, jako Abraham.

Z Izáka pocházel Jákob, který zemřel v Egyptě. Avšak protože to byl prorok a měl tuto plnost síly, oživující sílu, řekl: „Nepochovávej mne zde, Josefe. Pojď sem, synu můj, proroku. Vlož svoji ruku pod moji kyčel, kterou Bůh vymkl a přísahej při Bohu nebes, že mě nepohřbíš zde." Co bylo v tom muži? Proč Egypt nebyl právě tak dobrý, jako jiné místo? On byl prorok, věděl, kde se stane vzkříšení. Že nebude v Egyptě, ale v Palestině. Řekl: „Vlož svou ruku pod mou vymknutou kyčel a přísahej při Bohu, jemuž sloužím - nebo ty synu můj, jsi prorok - že nepochováš mé kosti zde. Dovez mne tam a tam mne pochovej."

Josef, prorok vložil svou ruku pod vymknutou kyčel svého otce a řekl: „Přisahám při Bohu Abrahamovu, Izákovu a Jákobovu, že tě zde nepochovám." Donesli ho do té země a pochovali tam. Proč?

Když umíral Josef, prosil: „Nepochovávejte mne zde. Zde ne.“ Proč? Bůh je přece Bohem všude. On ale má plán. Josef byl prorokem. Poslyšte jeho slova: „Jednoho dne se vás Bůh Pán ujme a vyvede vás z této země. Až půjdete odtud pryč, pak vezměte mé kosti s sebou.“ V těch kostech byla oživující síla.

Ó, jestliže Duch toho, který Krista vzkřísil z mrtvých, ve vás přebývá, oživí i vaše smrtelná těla.

„Nepochovávej mé kosti zde, ale tam. To jsou zaslíbení, která se naplní, až Ježíš přijde.“

Mám ještě jedno místo z Písma. Je to Matouš 27, 51, když Ježíš vstal z mrtvých. Job již viděl jeho příchod a řekl: „Vím, že můj Vykupitel žije. V posledních dnech vystoupí na zemi. I když toto tělo bude sežráno červy, spatřím Boha v mém těle.“ On Jej viděl.

Věděli, že byl prorokem. Abraham byl prorok. Izák byl prorok. Jákob byl prorok. Josef byl prorok. Měli zjevení Boží jedině podle Jeho Slova. O velikonočním jitru, když vstal ten Jeden, který přišel, aby vykoupil všechny, kteří v Něj věřili, i oni povstali podle Bible.

Oživující síla vešla do hrobu Jobova, kde již nezbyla ani lžička prachu z jeho těla. Po všech těch staletích se i jeho kosti rozpadly a navrátily se k součásti země. Již jen popel a prach tam ležely. Když však vyšla oživující síla podle zaslíbení Slova Božího po stech a tisíci letech z hrobu, vyšli z hrobů i Job, Abraham, Izák i Jákob a všichni ostatní s Ním.

Tak to říká Bible v Mat. 27, počínaje veršem 51. Je sděleno, že mnozí ze zesnulých svatých byli vzkříšeni a vyšli s Ním z hrobů, když On o velikonočním ránu povstal. Proč? Protože měli toto vystrojení silou. Měli tuto oživující sílu. Vstali z mrtvých a vyšli s Ním ve vzkříšení. Prožili vzkříšení s Ním, nebo byli naplněni oživující silou. Měli pravou velikonoční peče.

Řeknete: „Přál bych si, kdybych byl žil v době Starého zákona.“ Počkejte okamžik. Chtěl bych přečíst 1. Tes. 4,13-14: „Nechceme vás ale milí bratři nechat v nejistotě o zesnulých, abyste nemuseli být zarmoucení, jako ostatní, kteří nemají žádnou naději. Nebo tak jistě, jako že věříme, že Ježíš zemřel a vstal, tak jistě i Bůh přivede zesnulé v Kristu spolu s Ním.“

Také novozákonní svatí povstanou s touto oživující silou při Jeho druhém příchodu, tak jistě, jako starozákonní svatí byli proměněni oživující silou, která byla dokonce ještě v jejich kostech. Bůh dokázal tuto sílu. Proroci, k nimž se stalo Slovo Boží, povstali s Ním v onom jitru vzkříšení. Je to Boží

zaslíbení, že každý, kdo je v Ježíši Kristu, se objeví s Ním v Jeho vzkříšení. Oživující síla Boží byla dokonce v kostech.

Žádný div, že vkládáme ruce na nemocné. Žádný div, že se navzájem milujeme. Jsme bratři a sestry. Měli bychom se vzájemně milovat a ctít. Víte, že jestliže to neučiníte, nic vám to neprospěje.

Zde v budově je jeden muž. Je věřící. Před několika dny měl rakovinu na svém uchu, ale nic o tom nechtěl říkat. Pracoval tam, na domě. Byl jsem na honu s ním, bratry Mosley a bratrem Dawsonem. Byli jsme honit a náhodou jsem pohlédl na ucho syna bratra Williamse a zpozoroval, že bylo silně oteklé. Zeptal jsem se: „Co máš s tím uchem, Donovane?“

Odpověděl: „Bratře Branhame, to mám již dlouho. Nevím, co to je.“

Vzal jsem ho za ruku. Měl ve svém uchu velký rakovinový nádor. Neřekl jsem ani slovo, jen jsem držel jeho ruku. Bůh nebes nechal Svoji oživující silou rakovinu odumřít a ušetřil život bratra Donovana Wertze. To je pravda.

Co ty věci znamenají? Pohled'te sem, lidé zde ve Phoenixu, podívejte se na lidi, kteří to mají a kladou na vás ruce. Dejte pozor, co se děje. Je to oživující síla. „Tato znamení budou následovat těm, kteří věří. Na nemocné budou vkládat ruce ... jestliže tato oživující síla proudí od orla k orlu, potom se musí něco stát. Od orla ke káněti to nebude činné. Jestliže to jde od orla k orlu, vyzdvihne ho to ze slepičího dvora do toho nebeského. „Tato znamení budou následovat těm, kteří uvěří.“ – Jestliže oba věří.

Sledujte, tatáž oživující síla Boží byla znázorněna v obou prorocích, Eliášovi a Elizeovi. Povšimněte si, je to totéž Slovo. Jeden šel vzhůru, druhý byl vzat vzhůru. Byl vzat vzhůru s Ním. My budeme vzati do vzduchu s nimi, abychom se tam setkali s Ním.

Pták potřebuje dvě křídla, aby udržel rovnováhu. Souhlasí to, Eliáš zobrazuje křídlo proměnění, Elizeus křídlo vzkříšení. Oba dohromady reprezentují svaté, kteří ještě žijí a svaté, kteří již zesnuli.

Pamatujte si, oni byli oživeni, že mohli nahlédnout za oponu až do našeho času, kupř. proroci. Vezměte Pavla. Řekl, jak budou lidé v posledních dnech jednat, přesto, že se nazývají křesťany. Byl prorokem, plný oživující síly a předvídal, co se stane. Tomu věříme, že ano? Přijal oživující sílu. Pozorujte oživující sílu dnes. Předpovídají se události a ani jedna z toho nezůstane nesplněna. Pokaždé se to splnilo. Oživující síla není silou člověka, nýbrž silou Boží. Je to síla, „výpis z pozemkové knihy“

z velikonoc, který poslal vzkříšený Ježíš jako záruku, že jsme s Ním již byli oživeni.

Vzpomeňte si na článek v brožůře obchodníků s titulem „Za oponou času“. Já přece stárnu a jsem si vědom toho, že mých dnů bude stále méně. Mnohdy si pustím píseň, kterou předtím zpívaly ty dámy. Mám ji od osmnácti nebo dvaceti let. „Rád bych s Tebou o tom mluvil Pane.“ Člověk jde do ústraní, modlí se a pak přichází oživující síla. Člověk se ztiší. Vzhlédl jsem a bylo řečeno: „Podívej se na druhou stranu.“

Vzpomínám si na jitra, kdy jsem byl vzat na druhou stranu. Má žena, která zde sedí, ležela vedle mne na posteli. Napřímil jsem se a podíval se na ni. Ještě však spala. Přemýšlel jsem: jestliže chci pro Pána něco ještě učinit, pak si musím pospíšit. Je mi přes 50 let. Tu mě vzal Duch svatý vzhůru. Když jsem vzhlédl, viděl jsem ty svaté tak jistě, jako že stojím zde u tohoto pultu, na němž leží tato svatá kniha, a já jsem kazatel evangelia.

Řekl jsem vám kdy něco ve jménu Pána, co se nestalo? Jestli ano, pak mi to řekněte. Nebylo to na podiu pokaždé dokonalé? Nestalo se to pokaždé, jak to On řekl? To bylo: TAK PRAVÍ PÁN!

Stál jsem tam a mohl hledět do budoucnosti. Viděl jsem tisíce tisíců mladých mužů a žen ke mně přibíhat. Objímali mne a jásal. Pak jsem pohleděl zpět a viděl se tam ležet na posteli. Ó, Pán mi dovolil pohledět za oponu času! Ó Pane, dovol mi podívat se za oponu času! Co je to? Je to oživující síla, která nás vezme pryč – tato mocná oživující síla.

Ona přišla v těchto posledních dnech. Proto jsem nyní v Arizoně. Je jich zde mnoho, kteří se nacházeli ve Phoenixu i tehdy a slyšeli mne z tohoto podia říkat TAK PRAVÍ PÁN. Kolik vás si na to vzpomíná? K něčemu se schylovalo. Viděl jsem přicházet sedm andělů. Nezveřejnil časopis „Life“ ten snímek? Vypadalo to jako „Dunstring“, jenž se vznášel a byl 27 mil vysoký a 30 mil široký. Nebyli Fred Sothman, Gene Norman, kteří zde sedí a jiní spolu na té hoře, když se objevilo sedm andělů? Pohoří bylo otřeseno v okolí na míle daleko. Tam stálo sedm andělů, jeden se stříbrným mečem v ruce. Bylo řečeno: „Vrať se domů a otevři sedm pečetí, které byly dány.“

Ony byly vyloženy – pravdivé tajemství o manželství a rozvodu, o semeni hada a všechny ostatní věci, o kterých bylo tolik zmatku. Je to TAK PRAVÍ PÁN.

Co je to? Oživující síla přichází do církve, aby ji připravila pro hodinu, k níž se blížíme. Ta oživující síla! Ó Bože, pomoz nám, abychom ji přijali. Pomoz nám, abychom tomu věřili. Závisí to na našem postoji, zda vám to

pomůže, nebo ne. Musíte tomu věřit. Jestliže tomu nevěříte, vůbec vám to nepomůže.

Samuel stál před lidem a řekl: „Řekl jsem vám kdy něco ve jménu Pána, co se nestalo? Prosil jsem vás kdy o peníze na svoji obživu?“

„Ne, ale přesto chceme krále.“

Tak je to s církví dnes. Chtějí své vlastní idee. Ani si vás nevšimnou. Jdou prostě dále. To jen ukazuje, že tu není ta oživující síla.

„Ó,” řeknete, „mluvil jsem v jazycích. Jásal jsem.“

To je velmi dobré. Je-li však zde ta obživující síla, poznáte to, jako orlí mládě poznalo svoji matku. Toto je Slovo. To je TAK PRAVÍ PÁN. To Bůh zaslíbil. Bylo to předpověděno. Přesně tak se to stalo. Beze vší pochybnosti máme již nyní na vzkříšení podíl. Svatí se připravují, aby byli vzati vzhůru do povětří.

Ježíš, jenž byl tak naplněn oživující silou, řekl: „Zbořte tento chrám, a Já jej opět ve třech dnech vzdělám!” Proč to Ježíš řekl? Ptám se vás, proč mohl Ježíš říci něco takového? ON věděl, kým On byl. Amen. Přál bych si, abych vám to mohl vrýt. Věděl, kým byl. Věděl, že naplnil každé Slovo Boží, které o Něm bylo psáno. Věděl, že On to byl, o Němž mluvil David.

Víte, že Bible mluví o vás? Víte, že vaše postavení je v Kristu? Jste-li v Kristu, pak jste nové stvoření. Víte, že toto Slovo pro vás znamená totéž, jako denní potrava. Patří vám. Vy jste orlové. Je to vaše potrava.

ON věděl, že to Boží silou učiní, nebo bylo prorokováno, že On to učiní. To je důvod, proč se nebál říci: „Zrušte chrám tento, a Já jej ve třech dnech opět postavím.” Nebo David řekl: „Nenecháš duši moji v pekle, aniž spatří Tvůj svatý porušení.” Věděl, že ani jedna buňka Jeho těla nepřejde do rozkladu. Ten nastává teprve po 72 hodinách. ON řekl: „Zrušte tento chrám, a Já jej ve třech dnech opět postavím.” Proč? Protože byl naplněn oživující silou, která každé slovo oživila. Pohlédl zpět a poznal každé slovo, které nechal napsat Bůh, jež se Ho týkalo. Proroci to vyslovili, a On to splnil. Věděl, že se i toto naplní.

Řekl váš duch ke každému slovu, které řekl Bůh „Amen”? Naplnilo se ve vašem životě od doby, co jste uvěřili? Setrváváte na něčem tím, že říkáte: „Nuže, má církev to učí jinak.”?

Pak dej pozor sokole.

Orlí věří. Nestaví nic v pochybnost, ale věří tomu. ON věděl, že se to stane, protože to Slovo tak říkalo, a že se muselo splnit každé slovo o Něm napsané. Věděl, že proroci to sepsali silou Boží. Prorokovali, co bude činit

a prorocství nemůže zůstat nesplněné. To není možné. Slovo Boží nemůže selhat. Bylo napsáno Duchem.

Jestliže tedy Duch, který vzkřísil Ježíše z mrtvých přebývá ve vás, ve vašich tělech, pak oživí i vaše smrtelná těla. Zde nás zastřelí, spálí, vysmějí se, rozřezají, odmítnou, nebo cokoliv, – Bůh nás vzkřísí, nebo řekl, že to učiní.

Každý posvěcený Boží, který nosí toto zaslíbení v sobě, ví, že je to pravda. Neboj se tedy, bratře, my již máme velikonoce. Než se dostaneme ke konci, budeme se ještě zabývat tím, co se stalo při proměnění. Všichni jsme tam byli zastoupeni. Pohled'te, co vidíme dnes, totiž oživující sílu Boží. Všichni jsme tam byli. Ti zesnulí svatí byli zobrazení Mojžíšem. Bylo to jako při vzkříšení. Ježíš Kristus byl proměněn. Mojžíš, Eliáš a Ježíš tam na té hoře stáli – zesnulí svatí, vytržení svatí a znádherněný Ježíš.

Slyšel jsem někoho říci: „Lidé, jestliže skutečně máte tuto sílu, pak byste měli vyjít a říci lidem, co skutečně dokážete.“ Křesťan by něco takového vůbec ani neměl říkat. My si nečiníme nárok na to, že máme sílu, činíme však, co oni činili.

Když otevřeli oči pod působením této síly, neviděli již nikoho, než Ježíše samotného. Pravý, pravdivý věřící není starostlivý o to, zda bude podporován denominací nebo něčím podobným. Přál bych si, abyste viděli jen jedno: totiž oslaveného Krista. To je ten rozdíl. Skrze pravý opravdový prožitek proměnění je znádherněn jen Ježíš Kristus.

ON neoslavil Mojžíše, neoslavil Eliáše; to nebylo žádné sebeoslavení, nebylo oslaveno nic jiného – oni viděli oslaveného Krista. Toto je v srdci každého opravdového věřícího; oslavit Ježíše Krista, tam by chtěl lidi dovést. Aby to poznali. Ne, aby řekl: „Jestliže přijdete a přistoupíte k naší skupině ... jestliže to nebo ono vykonáte ...“ Ó, nedělejte to! Nedělejte to! Poznejte Boží Slovo. Je to ten oslavený Kristus a naplňuje zaslíbení tohoto dne v této slavné hodině vzkříšení. Naplňuje je to radostí vědět, že náležíme Jemu jako tělo z Jeho těla, a kost z Jeho kostí. Jaká to radost!

To je jediné, oč pravý věřící je starostliv. Nedbají o žádnou denominaci. Nestarají se o nějakou organizaci. Nezajímá je to, co si myslí ostatní ženy. To je skutečně nezajímá. Nechtějí dělat věci, které dělají ostatní ženy. Ani muži nechtějí být závislí na nějaké organizaci a jednat s ní, jako s nemluvnětem, aby nebyli vyhozeni a nemuseli mít starost o svoji obživu. Nedbají o tyto věci, připadá jim to nesmyslné. Mají jen jedno srdečné přání, jež spočívá v tom, vidět Ježíše Krista oslaveného. Vedení jejich života musí být s Bohem. Nic jiného nesmí být – jen oslavení Ježíše Krista.

Co je Ježíš? Slovo. Souhlasí to? Vidím-li totéž potvrzení, jak je měl On, pak je to důkaz pro Jeho vzkříšení.

Co je to? Jestliže vidíte ve vašem životě skrze Jeho zaslíbené Slovo, které vyslovil, že je On včera dnes i na věky tentýž, pak je to důkaz pro to, že stále ještě žije. Nedbám na to, zda jsou každé dveře v zemi pro něho zavřeny. Přece jsem již řekl, že mi bylo před několika dny 56 let. Mohlo by to se mnou skončit. Jsem ve věku, kdy srdeční příhody a podobné věci jsou časté. Co na tom? Pro mne to nehrálo žádnou roli, když jsem byl ještě mladý. Je mi jedno, kdy udeří má hodina. Nezajímá mne, zda někdo ví, že jsem žil na zemi. To pro mne nehraje roli. Pro mne nepotřebují zřizovat pomníky a velké budovy, aby připomínaly, že jsem byl zde na zemi. Avšak jedno byste měli vědět: že Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky. Ve svém srdci nosím Jeho „výpis z pozemkové knihy“. Možná, že se jednoho dne utopím v moři, nebo zhynu v Africe. Nevím, co se se mnou stane. Ale jedno vím: mám „výpis z pozemkové knihy“. Hallelujah! Každé dveře se mohou zavřít, z toho si nedělám vůbec nic. Nesnažím se oslavovat člověka, ani organizaci, ani sama sebe, ani nějakou skupinu nebo něco jiného. Chtěl bych, aby lidé viděli Ježíše Krista jako toho zmrtevýchvstalého, že Jeho Duch je živý. ON je tentýž včera, dnes i na věky.

Není divu, že Ježíš řekl: „Neboj se! JÁ to jsem; byl jsem mrtev, avšak hled', žiji na všechny věky." Již nyní jsme Jím vykoupeni a s Ním jsme povstali. Již nyní jsme byli přesazeni do nebeských míst; nebude to teprve až v budoucnu.

Máme-li Ducha, ten „výpis z pozemkové knihy“ v sobě, pak je to důkaz toho, že byly odstraněny všechny pochybnosti. Kristus žije. Ne já žiji, ale Kristus žije ve mně. Ne vy žijete, ale Kristus žije ve vás, nebo Jeho živé Slovo ve vás žije. To dokazuje, že všechna vaše konta plná metodistických, baptistických a letničních ideí byla vymazána Ježíšem Kristem. Je to jako na hoře Proměnění, kde všichni proroci a všechno ostatní bylo pryč. Dny luteránů, metodistů, presbyteriánů byly dobré, avšak nyní je řečeno: „Toto je Můj milovaný Syn, toho poslouchejte," – to Slovo této hodiny, hodiny pečetí. Všechna tajemství, která byla v minulosti skryta, ve všech těch letech, jsou otevřena. Velká pyramida času byla zasažena Závěrečným kamenem a přitesána, takže Davidova hvězda může zaujmout místo a velká Církev živého Boha se může pozdvihnout jako na křídlech orla a být přenesena do nádhery. V našich tělech mluvíme v nových jazycích, prorokujeme, předpovídáme události, vkládáme ruce na nemocné a jsou uzdraveni. Svět a věci světa jsou mrtvé. Přešli jsme ze smrti do života

a sílu nosíme nyní v sobě. Hallelujah! Povstaneme v jitru vzkříšení, až budou zrušeny pečete smrti, my budeme vzkříšení. Amen.

V pekle není dost ďáblů, kteří nás od toho mohou zdržet. Byli jsme Bohem předurčení pro tuto hodinu. Slovo Boží se skrze nás zjevuje a my žijeme v přítomnosti Boží skrze každé zaslíbení Slova Božího. V pekle neexistuje ďábel, který by mne mohl zadržet od vzkříšení. Neexistují dveře, jež by mohl přede mnou dnes ráno zavřít. Pečete byly rozlomeny. Hallelujah! Jsem svoboden! Jsem orel. Nejsem již v kleci, jsem svoboden. Povstal jsem z mrtvých k novému životu s Kristem; a nejen já, ale každý muž a každá žena, každý hoch a každá dívka, kteří zde sedí a jsou naplněni Duchem svatým. Jsou novými stvořeními v Kristu. Jsou orly.

Žijeme dnes a těšíme se navždy ze vzkříšení. Protože On žije, smíme i my žít. ON žije v nás a oživuje nás. Duch, který Jej vzkřísil z mrtvých a nyní v nás žije, oživí naše smrtelná těla v oněch velkých, věčně trvajících velikonocích. Čest buď Bohu.

Vezměte mi svět a všechno, co chcete, ale dejte mi Ježíše. Amen. Já Ho miluji. ON je pro mne celým světem. Protože jste částí Jeho, jsem částí vás, a vy jste částí mne a společně jsme částí Jeho.

Ó, křesané, jakou to máme příležitost! Máme příležitost, o níž Pavel mohl jen snít. Máme možnosti, které neměli Enoch, Eliáš a všichni ostatní. Ó, jaké možnosti nyní máme!

Ještě je někde malá ovečka. ON nebude dříve spokojen, dokud se tato jedna nevrátí do stáda. S pomocí Boží půjdu na moře na základě jednoho vidění s tím TAK PRAVÍ PÁN. Možná, že tato poslední ovečka je nějaká černá odtamtud; co já vím. Oni ani nevěří, že mají duši, ale Bůh to ví lépe. Až do posledního dne svého života budu hledat, abych tuto jednu našel, kdekoliv to i může být.

Doufám, že jsem tím nezranil některého z mých bratří, že jsem řekl tak tvrdé věci. Není tomu tak, že mám něco proti tomu, že chodíte do církvi. Jistě, bych chtěl, abyste chodili do církve. Chod'te, kam chcete, avšak neskládejte svoji naději v to, že řeknete: „Nuže, náležím k tomu zde, nebo k onomu.“

Bratře a sestro, náležte Kristu. Chod'te do církve, ale náležte Kristu. Jestliže tato plnost síly není ještě ve vás, tedy se jí nechte oživit. Nechcete to nyní přijmout? Tato místnost je tím naplněna. Pociťuji ji nade mnou. Víím, že síla Boží je zde – ten veliký Vidoucí vidění, ten velký Předpovídač, který dovede předpovídat věci, které se vždycky naplní. Jestliže tento Mocný mluví, nemůže nikdo říci, že to tak není; ON, který otevírá a nikdo

nemůže zavřít. ON, který byl mrtev, je živý i dnes zde ve Phoenixu, a prochází se uprostřed znovuzrozených. Žádný div, že o velikonočním jitru spočívaly kapky rosy jako slzy na každé lilii a každé růži. Proč? Protože věděly; že vyšla ze země a že někde kvete nějaká věčná květina. Jednoho dne tady bude. To souhlasí.

Žádný div, že nám stékají slzy radosti o tvářích. Žádný div, že se naše srdce chvějí a třesou, když cítíme, jak tatáž proměňující síla vchází do našeho života a naplňuje nás, takže dokonce mluvíme v řeči, která pochází z nebe. Jsme tak oživeni a přesazeni do Jeho přítomnosti, že přicházejí proroctví, jsou viděny dopředu a předpovídány věci, které dokonale souhlasí se Slovem. Jestliže s ním nějaké proroctví s nesouhlasí, pak mu nevěřte. Jestliže ale je podle Slova, pak je to již TAK PRAVÍ PÁN! „Neboj se! JÁ to jsem; byl jsem mrtev a žiji na všechny věky.“ To je velikonoční peče Boží.

Zapečetěte každé písmeno Slova ve vašem srdci. Co znamená peče? Jste psanými dopisy, které jsou čteny všemi lidmi. To znáte. Když Bůh na nás uplatnil Svůj nárok, zapečetil nás velikonoční pečeti, tzn. povstali jste s Kristem a jste novým stvořením. Jestliže v tomto jitru ještě nejste zapečetěni, pak a se to stane, když nyní skloníme své hlavy.

(Někdo ze shromáždění dává proroctví.)

Co můžeme očekávat, lidé? Co se ještě má stát? Pohleďte, co se děje na Formoze a na celém světě. Atomové letouny a všechno je připraveno, aby to bylo hozeno na zem. Vše je nervózní, plné strachu a víc než zřejmé. Avšak filmoví herci vyprávějí vtipy – jako malý chlapec, který jde v noci přes hřbitov a píská si, aby vzbudil dojem, že je všechno v pořádku. Nedejte se oklamat. Příchod Pána je blízký.

Před několika dny mi vyprávěl jeden rybář, který tu sedí vždycky v zátocě, že ryby, které berou na určitém místě vždy jen ráno, po nějaký čas než se dostavilo zemětřesení v Řecku, nebraly vůbec. Co se děje? Nepřišly na hladinu. Když se to stalo po druhé, bylo to právě tak. Tedy ihned věděl, že se něco stane. Ryby v tom čase neberou. Rackové a všechno, co se živí rybami, nežrali, přesto že žerou velmi časně ráno. Zůstávali sedět na pobřeží a vyhýbali se skalám. Jen o málo minut později stoupaly mořské řasy vzhůru z mořského dna. Ryby to pocítily dříve, než se to stalo.

Cestou do Indie jsem četl v novinách článek, v němž stálo: „Zemětřesení muselo skončit.“ Po celé dny se nevraceli ptáci do svých hnízd ve skalách. Dobytek zůstával vzdálen od svých přístřeší, přes vedro, které přes den

panovalo. Ovce zůstávaly uprostřed polí a tlačily se k sobě. Dva, tři dny před zemětřesením nechodily do blízkosti skal. Proč? Protože ovce to cítily. Cítily, že se něco stane. Ptáci to rovněž vycítili, rackové věděli, že se něco stane, a i ryby věděly, že se něco stane. Je to tentýž Bůh, který zvířata vedl tehdy do archy.

Nemůžete vy, Duchem naplnění lidé, vidět, že se k něčemu schyluje? Neočekávejte, že se stane něco mocného, celosvětového, co s sebou všechno strhává, kromě příchodu Pána Ježíše.

Myslete na slova a zaslíbení Pána. Nechcete rychle vejít a vzdálit se od těch zdí? Vzkříšení je blízko.

Je zde někdo, kdo neví, že bude vzkříšení a není si jist, zda má sílu vzkříšení a zda pronikla až do jeho kostí? I když budete sežráni červy, nebo roztrháni atomovou bombou, tuto oživující sílu vzkříšení nemůže nic zničit. Ne, ne, bratře, sestro. Vaše drahocenné jméno stojí napsané v Knize života na druhé straně. Žádný člověk to nemůže vymazat. Na celém světě neexistuje dost gumy na gumování, aby vymazala vaše jméno z té knihy, nebo vás vykoupila Jeho krev. Nemáte-li v tom jistotu, nepřenechávejte to náhodě.

Možná, že projedete barikádou, a náhodou při tom nepřijdete o život nepřijdete. Ale tímto odříznutím (izolací) neprojdete. Ne, ne. Tam vás to zasáhne. K tomu však nemusíte nechat dojít. Tam svítí červené světlo. Odbočte. Odbočte od vlastních náhledů a věcí světa. Chceme, abychom společně povstali v této velké velikonoční době nádherné velikonoční slavnosti.

Můžete to v tomto týdnu slavit ve vašich srdcích? Jestliže ne, tedy pozdvihněte své ruce k Bohu a řekněte: „Ó Bože, nemám v tom jistotu. Nevím, zda to všechno dokáží. Pomož mi prosím. Pozdvihuji svou ruku k Tobě, Pane, pomoz mi.“

Bůh ti žehnej, Bůh ti žehnej. To je dobré. Chtěl bych Tě Pane, pomoz mi. Chtěl bych být probuzen. Rád bych nyní přijal tuto plnost síly. Rád bych věděl, že je to správné. Chtěl bych vědět, že to souhlasí Pane.

Nechtěl bych se v tom mýlit. Nechtěl bych, abych udělal nějakou chybu, nebo pak by bylo příliš pozdě. Nyní je ten den. Nečekejte.

Když jsem nedávno kázal, přišel za mnou k východu jeden starý černocho a oslovil mě. Řekl: „Reverende, chtěl bych ti říci, že máš pravdu. Před dlouhou dobou jsem Pánu řekl, že bych chtěl v onom jitra mít tu jízdenku v ruce. Chtěl bych, aby byla správně vystavena, jinak nastane dole na řece

mnoho těžkostí. Až dorazím k řece, nechci mít těžkosti. Chtěl bych mít již zde vše v pořádku.”

To souhlasí. Máte vízum? Možná máte cestovní pas, nemáte-li však vízum, nemůžete do té země vkročit. To víte. Je všechno připraveno? Jestliže ne, pak je na to nyní ten čas. Sami zjistěte, zda je ve vás trošičku bázně. Asi sto rukou se zdvihlo. Jestliže se ještě trochu bojíte, tedy to chceme nyní trochu objasnit.

Vím, existují různé metody. Mnozí řeknou: „Pojďte, chci vám podat ruku.”

Druzí říkají: „Pojďte a poklekněte před oltářem.” To je dobré. Nemám co proti tomu namítat. Avšak nyní vám chci říci, jak to vidím: „Všichni, kdo uvěří ...”

Cesta k oltáři vás nepřivede k víře. Kazatelův stisk ruky vás nepřivede k víře. Avšak budete-li Bohem zavoláni a od počátku jste orlem, pak postačí jedno zavolání, a uvěříte. Jestliže skutečně věříte, budu se nyní s vámi modlit.

Dovedete si představit, že by orlí mládě zůstalo ještě déle na slepičím dvoře? Ne! Ne! Ne! Nezůstávejte tam déle, přátelé. Chceme se nyní vyšvihnout. Milost Boží je zde.

Nebeský Otče, poznáváme, že se nyní blížíme závěrečné hodině. Nyní nám již mnoho času nezbyvá. Ne kvůli našemu stáří, ale pokud se týká doby. Věříme, že je tu mnoho mladých lidí, kteří to prožijí, až k tomu dojde. Mohlo by se to stát dnes. Neznáme ani minutu a hodinu. Avšak Pane, Ty jsi řekl: „Až uvidíte, že toto vše se děje...” Děje se to nyní již dlouho.

Podle vědy jsme již přetáhli. Před šesti nebo sedmi lety mínili, že jsou tři minuty před půlnocí. Nevíme, kolik času ještě zbývá, víme však, že jsme sem došli. Ó Bože, že máme tuto jistotu! Vidíme, jak naše srdce potvrzuje každé zaslíbení Boží souhlasným „Amen”! Vidíme, jak nás Duch, který je v nás, oživuje.

Ó Bože, kéž to moji bratři v tomto jitru uvidí. Že prožijí, jak Duch vchází dovnitř a oživuje Slovo. Kéž to prožijí i mé sestry, Pane. Když potom uvidí něco, co je neoživuje vzhledem ke Slovu, nech se toho rychle zbaví. Dej to, Otče. Všechno spočívá ve Tvých rukách.

Vím, že jsem selhal v mnohých věcech a i v budoucnu ještě selžu, avšak Pane, učinil jsem vše podle nejlepšího vědomí. Nyní to leží ve Tvých rukách. Jsou Tvoji ve jménu Ježíše. Přijmi je, Otče.

Nyní k vám, kteří jste přítomni a něco potřebujete. Snad uzdravení pro tělo. Kolik je vás přítomných věřících? Zdvihněte své ruce: Jsem věřící, pokud to mohu posoudit. Kolik vás jich ví, beze stínu pochybnosti, že jste již nyní ve svých srdcích vstali z mrtvých, že to vlastněte? Ó, co by se pak v takovém shromáždění, jako je toto, mohlo stát!

Vím, že jsem se opozdil, avšak co by se mohlo nyní stát? Pomyslete, co by se mohlo stát! Plnost síly k tomu je ve vás. Vy, kteří jste zdvihli své ruce, učinili jste Bohu něco jako přísahu: „Vím, že se se mnou něco stalo. Možná, že ještě nejsem, co bych měl být.“ Ani já ne. Ne, jsem ještě daleko vzdálen od toho, co bych, měl být, ale jedno vím: Pronikl jsem ze smrti do života. Vím, že se něco se mnou stalo.

Nestalo se to, až když jsem byl již starým mužem, ale před mnoha, mnoha lety. Mohu si ještě vzpomenout, když jsem šel do nemocnice a byl jsem postaven před svoji největší výzvu k boji. Viděl jsem umírat svoji ženu a úpěnlivě jsem prosil o její život. Co jiného jsem činil, než stál na rozích ulic a kázal a modlil se za nemocné? Tu řekl satan: „ON tvoji modlitbu nevyslyší.“ Viděl jsem ji umírat, ale vím, že měla v sobě sílu vkříšení. Tyto kosti opět povstanou.

Viděl jsem tam ležet moje dítě. Položil jsem na ně ruce a řekl: „Ó Bože, neber mi ho.“ Zdálo se, jakoby někdo zatáhl oponu a řekl: „Již tě nevyslyším.“

Satan řekl: „Stačí přece, když řekneš jen slovo!“ Věděl, že mi nemohl říci, že žádný Bůh neexistuje, nebo jsem to věděl. Řekl však: „ON tě nemiluje! Nestará se o tebe!“ a všechny možné argumenty.

Řekl: „Jsi mladý muž, právě dvacetiletý. Tvá žena už leží v márnici a i tvé dítě je blízko smrti. A ty říkáš, že On je velký Uzdravovatel a všechno možné. Pohleď přece, co dělá. ON by vůbec nemusel promluvit jediné slovo; stačilo by, aby pohlédl dolů a pokynul, víc nic. Pak by se to stalo. Byla by uzdravena. Avšak vidíš přece, nemiluje tě. Nestará se o tebe. Nechává i tvé dítě umírat. Vůbec ani neslyší tvou modlitbu v této temné hodině.“

Všecko, co řekl, byla absolutní pravda. Řekl: „Co jsi dělal? Celé dny jsi pracoval, až jsi sotva ještě mohl stát. Potom jsi polovinu noci až do půlnoci nebo 1.00 hodiny prostál na rozích ulic a kázal, nebo jsi navštěvoval lidi v nemocnicích. Když jsi přišel domů, posadil jsi se na židli a jednu, nebo dvě hodiny spal. Potom jsi šel zase do práce. Příští večer to bylo stejné. Je ti právě přes dvacet. Každý přítel, každá mladá dáma, každý mladý muž,

s nímž jsi se znal, tě nazývá bláznivým pavoukem. Co jsi udělal? Blázna jsi ze sebe udělal. Nevidíš to?"

Byl jsem na tom tak, že jsem mu skoro přitakal. Avšak hluboko ve mně byla tato oživující síla. Řekl jsem: „Pán dal, Pán vzal, pochváleno budiž jméno Páně.“

*Má víra může pevně důvěřovat v to,
co Bůh pro mne učinil.
Radostný pocit velmi rychle prchne;
Kristus, ta věčná skála zůstává.
Kdo v tuto skálu pevně doufá,
ten nestavěl na písku.*

Zahalen do roucha Jeho spravedlnosti – ne do své vlastní, – já žádnou nemám. Moje je jen jako špinavé šaty. Nemohu se pokoušet přijít do nebe, protože káži. Nemohu se pokoušet přijít do nebe kvůli mým viděním. Vejdou do nebe proto, že nosím Jeho milost ve svém srdci – Jeho milost, které se mi dostalo. Proto půjdu nahoru. Jen tak tam můžeme vejít.

Ó, můj příteli, jsi částí tohoto těla. Jste děti Boží. Co nyní řeknu, nech posilní vaši naději. Jestliže jsem u vás našel přízeň, pak mi věřte, že jsem vám řekl pravdu, jak to prorok vyjádřil před mnohými lety. Nechci se sám dělat Jeho prorokem, ale říkám vám pravdu. Řekl On kdy něco, co by nesouhlasilo? Znáám vás zde ve Phoenixu nyní již dvaacet let, od té doby, co jsme zpívali: „Chtěl bych s Ním o tom mluvit..." Bylo to ve sboru bratra Outlav, tak alespoň myslím. Nebo u bratra Garcia. Řekl jsem vám kdy něco ve jménu Pána, co by se bylo nestalo?

Myslete na to: Je jen jedna naděje. Přijměte tuto oživující sílu. Ona vás zachová, až všechno ostatní pomine. Ona vás udrží.

Mnozí se ptali: „Zachoval jsi své náboženství, bratře Branhame?"

Odpověděl jsem: „Ne, ono zachovalo mě." Ono drželo mne. Já přece nedržím. Nejde o to, jak pevně se Ho držím, nebo ne, ale jde o to, zda On mne pevně drží, nebo ne.

ON mne drží pevně. To by nemusel.

Andělé seděli na všech stromech: „Odtrhni své ruce. TY to nepotřebuješ dělat skrze kříž. Stačí, když jen zdvihneš Svůj prst a uvidíš, co se pak stane."

Ó, tito posměvači! Kdyby to byl On učinil, pak bych toto svědectví nemohl dnes dávat. Ani vy byste je neměli. Ale protože šel na kříž, protože tam vytrval, i já setrvám při Něm.

*Radostný cit hned přestane,
Ježíš, skála má zůstane.*

Položte jeden na druhého ruce, jste-li nemocní. Modleme se. Položte své ruce na někoho vedle vás. Mějte nyní víru, lhostejno, co vám chybí.

Říkal-li jsem vám kdy pravdu, tedy vám ji říkám nyní tím spíše. Ježíš řekl: „*Tato znamení budou následovat těm, kdo uvěří.*” Jste věřící. Zdvihněte své ruce. Nepochybujte. Někdo na vás položil ruce.

Myslete na oživující sílu, na sílu, která dala Ježíšovi povstat z hrobu. Mějte víru v to, co je ve vašem vlastním těle. Pomůže to i té osobě, na kterou jste položili své ruce. Jestliže přebývá ve vás, oživí i vaše smrtelná těla.

Drahý Bože, stojím dnes dopoledne zde a je již téměř odpoledne. Brzy nastane hodina dne, kdy Ježíš zvolal: „Bože Můj, Bože Můj, proč jsi Mne opustil?” a „žízním”. Není divu, že prorok, který to dopředu viděl, řekl: „Všechny mé kosti mohu sečíst. Oni se ale na mne dívají a pasou se pohledem na mne. Probodli mi ruce i nohy.” „Byl započten mezi přestupníky. A přece byl raněn pro naše přestoupení a rozbit kvůli našim proviněním. Trest byl na Něho vložen k našemu pokoji a Jeho ranami se nám dostalo uzdravení.” Na to klademe svůj nárok tohoto jitra. Nárokujeme si to. Přihlédni Pane, v tomto jitru vzkříšení k tomu, že jsem tuto potvrzenou pravdu zvěstoval z Tvého Slova a v Tvé přítomnosti. ON je ten Soudce. Jsme svědkové, že nás vykoupil a je v nás z Jeho milosti Jeho síla vzkříšení.

Naši přátelé, na něž jsme položili ruce, jsou nemocní. Ó Bože, vyzývám ďábla uprostřed těch, kdo dnes ráno věří, zatímco jsou na lidi kladeny ruce a já jsem své ruce vztáhl na lid: Nech každá nemoc, každé utrpení, které lidi poutá, od nich v přítomnosti této potvrzené pravdy odstoupí, ve jménu Ježíše Krista. Tito lidé a jsou dnes osvobozeni.

Bible, Slovo našeho Boha říká: „Na nemocné budou ruce vkládat a budou uzdraveni.” Naše ruce jsou zdviženy. Vstříc k Tobě vztaženy, ó Bože. Každá rostlina na zemi, která pije z Tvého pramene, každá rostlina, která klíčí a pije z Tvého pramene, začíná růst. Roste. Obilní stéblo, květina a všechno ostatní pije z Tvého pramene a roste k Tobě vstříc.

Dnes ráno jsme Pane, o několik coulů vyrostli. Můžeme dosáhnout výše. Pijeme z Tvého pramene. Jsme Tvá stvoření a máme v sobě sílu vzkříšení. Pane, modlíme se, abys vyslyšel naše modlitby za bratry a sestry. Nech každé utrpení, které překáží těmto drahým lidem, od nich odstoupí, skrze tuto sílu, kterou mají, aby Tobě, Bože mohli sloužit. Aby to bylo dobré, Pane, ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Věříte Mu? Můžete odtud jít? Jak je to možné? Člověk se skoro musí odtrhávat. Pociťujete to také tak? Snad to tak cítím jen já. Mám však zvláštní pocit, jsem-li spolu s lidmi, jak je to v tomto případě. Vím, že je zde v sále něco neviditelného. Je to jako s rádiovými nebo televizními vlnami. Kristus je zde přítomen. Pomyslete jen, náš Vykupitel! Tony, On je zde. Amen.

Kdo by mohl být šťastnější, než lidé, kteří mají biblický důkaz, že každé Slovo Boží bylo zjeveno, co ani andělé a ti Jeho během věků neviděli. Vidíme naplněná slova předpověděná vidoucími. Zrovna tak se to stalo. A nyní se nacházíme docela blízko před Jeho příchodem. Ó, jak podivuhodný je to čas: My Ho spatříme. Jednoho dne tu bude.

Přede mnou stojí nebezpečí. Vím to. Setkám se s pohany, kteří jednoho zastřelí stejně lehce, jako se napijí doušku vody. Modlete se za mne, prosím. Odebereme-li se na jejich půdu, jsme velice snadno pokoušeni ďábly ohledně Bible. Avšak ani jednou jsem nezažil, že by Bůh nezvítězil. Jdu v Jeho jménu, v tom jménu Pána Ježíše Krista, v naději věčného života, vzkříšení a života.

„Kdo věří ve Mne, bude žít, i když zemře a kdo žije a věří ve Mne, na věky nezemře.“ Věřím, že toto je Boží věčné Slovo. Věříte tomu také? Budete se za mne modlit? Já se budu modlit za vás.

Nech Bůh nad námi bdí, dokud se opět neuvidíme. Povstaňme na okamžik a skloňme své hlavy. Nebylo by správné, kdybychom nezaspívali společně ještě jednu píseň. Vzpomínáte si na naši píseň „Miluji Jej“? Je to tak v každém srdci? Tedy si zazpíváme. Drahá sestro, hrála bys, prosím? Chtěl bych říci, že se mi velmi líbí.

*Miluji Jej, miluji Jej,
toho drahého Beránka Božího,
který mne miloval a zemřel
za mne na dřevě kříže.*

Nyní zazpíváme jinou píseň:

*Má víra se k Tobě blíží
ó, Beránku na Golgatě, Ty, Boží Synu!
Ach, slyš výkřik srdce,
od hříchů mne osvobod',
bych byl Tvé vlastnictví,
Tvou mzdou bolesti.
Tys přece pramen útěchy
hříšníkům přinášíš spásu.*

*Bud' pokojem srdce mého,
staň se mi vším.*

Neděje se něco ve vás? Komu z vás se to líbí? Mám rád chvalozpěvy, avšak jste-li v duchu vzývání, nemilujete pak tyto staré, krásné písně? Věřím, že Duch svatý působil v Eddie Pruitové a ve všech, když psali tyto nádherné, staré písně. Věříte tomu také? I ve Fanny Grosbyové, když napsala:

*Spasiteli, Jezu drahý, slyš
náš vroucí hlas,
když si k Sobě jiné voláš,
nepomíjej nás.*

Není to překrásné? Nyní bychom nejraději zazpívali: Miluji Je, že ano? Jestliže nyní zpíváme Miluji Je, milujme se i navzájem. Nemilujeme-li se navzájem, pak nemůžeme milovat Jeho. Stiskněme si navzájem ruce, zůstaňte stát a podejte všem, kteří jsou kolem vás, ruku.

*Miluji Je, miluji Je,
toho drahého Beránka Božího,
který mne miloval a zemřel za mne
na dřevě kříže.*

Skloníme své hlavy. Chtěl bych poprosit mladého bratra Williamse, aby nyní přišel. Chtěl bych jej požádat, aby propustil shromáždění závěrečnou modlitbou. Miluji bratra Williamse, mladého křesťana. Myslím, že je skutečným služebníkem Kristovým. Má malou rodinu. Jsem s nimi často, s drahými bratry Mosley a všemi ostatními. Máme spolu obecenství. Je tu tak mnoho drahých přátel zde ve Phoenixu, které miluji z celého srdce. Myslím, že to bylo onoho jitra v tom vidění, když On řekl: „Všechny, které jsi miloval, a všichni, kdo tebe milovali, ti Bůh dal.“ Možná, že je zde někdo, kdo činí pokání ze svých hříchů. Tam pláče jedna mladá paní. Skloníme své hlavy a pomodlíme se za ni.

Drahý Bože, je toto ta malá ovečka, která sem do Phoenixu musela přijít? Já to nevím Bože, ale Ty to víš. Jednoho dne to bude tak daleko. Otče, bezpochyby to jedna je. Proto prosíme: Pomož jí nyní. Otevři přátelsky bránu a řekni: „Pojď Mé dítě, pojď dovnitř po té těžké, namáhavé cestě. Ty jsi tápala ve tmě. Dnes jsem tě volal. Je to Můj Duch, který k tobě hovoří a přivádí tě do stáda.“ Dej to Bože. Kéž tato mladá žena dospěla k bodu obratu ve svém životě. „Kdo Mé Slovo slyší a věří v toho, který Mě poslal, má věčný život.“ Dej to této mladé křesťance, drahý Bože.

„Kdo přijde ke Mně, toho nevyvrhnu ven.“ Během toho, co zde stojí posvěcení, a modlí se za tu mladou paní, myslíme na to, že Pavel byl téměř k smrti ukamenován. Avšak, když se svatí kolem něho shromáždili a za něho se modlili, vrátil se život do něho, nebo v tělech posvěcených byla oživující síla, která přivedla Ducha života zpět do Pavla. Ó Bože, jistě, že se dovedeme modlit modlitbu víry, takže smrt od člověka odstoupí a navrátí se život. Dej to drahý Bože. Požehnej nás nyní, zatímco na Tebe očekáváme. Modlíme se ve jménu Ježíše Krista. Zatímco naše hlavy ještě zůstávají skloněny, prosím bratra Williamse, aby přišel.

*